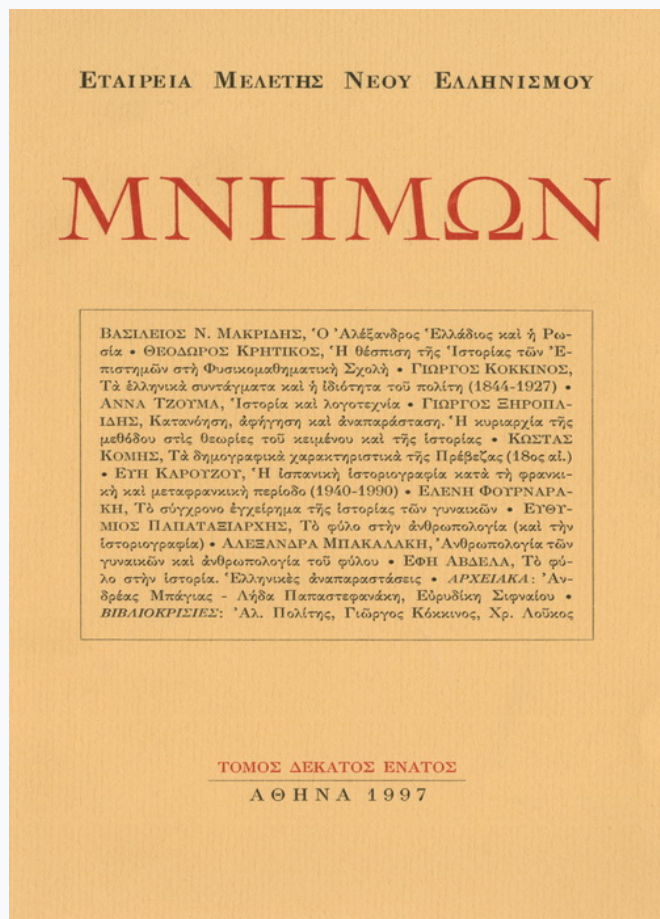

Μνήμων

Τόμ. 19 (1997)

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΛΛΑΔΙΟΥ ΜΕ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ν. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

doi: [10.12681/mnimon.287](https://doi.org/10.12681/mnimon.287)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΜΑΚΡΙΔΗΣ Β. Ν. (1997). ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΛΛΑΔΙΟΥ ΜΕ ΤΗ ΡΩΣΙΑ. *Μνήμων*, 19, 9-39. <https://doi.org/10.12681/mnimon.287>

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΛΛΑΔΙΟΥ ΜΕ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Ὁ Λαρισαῖος Ἀλέξανδρος Ἑλλάδιος (ca. 1686 - ;) ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν Ἑλλήνων λογίων τῶν ἀρχῶν τοῦ 18ου αἰώνα, οἱ ὅποιοι ἔζησαν τὸ μεγαλύτερο διάστημα τῆς ζωῆς τους ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Δυστυχῶς ὅμως οἱ γνώσεις μας γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δράση του εἶναι ἀκόμη ἀποσπασματικὲς καὶ ἐλλιπεῖς. Στὸ παρὸν μελέτημα θὰ ἀναφέρουμε ὀρισμένα στοιχεῖα εἰδικότερα γιὰ τὶς σχέσεις τοῦ Ἑλλαδίου μὲ τὴ Ρωσίαν, τὴν ἀναδυόμενὴ τότε δύναμὴ τῆς Ὁρθόδοξης Ἀνατολῆς.

Ἐνα ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ σημάδεψαν χαρακτηριστικὰ τὴν περίοδο τῆς παραμονῆς τοῦ Ἑλλαδίου στὸ Altdorf μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1709 καὶ 1714¹, ἦταν καὶ ἡ συνάντησή του μὲ τὸν Τσάρο τῆς Ρωσίας Πέτρο Α' τὸν Μέγα (1672-1725). Τὸ γεγονὸς αὐτὸ θὰ ἐπηρέαζε καὶ τὴ μετέπειτα ζωὴ τοῦ Ἑλλαδίου, ὅπως θὰ δοῦμε στὴ συνέχεια. Ὁ Μ. Πέτρος τὸν δέχθηκε σὲ ἀκρόαση², ὅταν βρέθηκε τὸ 1712 στὴ φημισμένη λουτρόπολὴ Karlsbad (τὸ σημερινὸ Karlovy Vary) τῆς Βοημίας³. Ὁ Ἑλλάδιος μάλιστα φαίνεται ὅτι εἶχε ἐπιδιώξει τὸ ταξίδι αὐτό, χωρὶς νὰ ὑπολογίσει ἰδιαίτερα τὴν ἀπόσταση καὶ τὰ τυχὸν προβλήματα ἐνὸς τέτοιου ἐγχειρήματος⁴. Ἡ συνάντησις αὐτὴ ἔγινε βασικὰ στὸ πλαί-

1. Σχετικὰ μὲ τὴν περίοδο αὐτὴ τῆς ζωῆς του, βλ. τὴν ἀνακοίνωσι τοῦ Dr. Ernst-Friedrich Schultheiß, «Alexander Helladios an der Universität Altdorf (1709-1714)» στὸ Διεθνὲς Συμπόσιο *Nürnberg und das Griechentum in Geschichte und Gegenwart* (Nürnberg, 17.-20. Mai 1996), ἡ ὁποία πρόκειται νὰ δημοσιευτεῖ στὰ πρακτικὰ τοῦ συμπόσιου αὐτοῦ. Βλ. ἐπίσης Β. Ν. Μακρίδης, «Ἐνα ποιητικὸ κείμενο τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἑλλαδίου περὶ τῆς ψυχῆς τῶν ζώων», *Θεσσαλικὸ Ἡμερολόγιον* 32 (1997) 257-278.

2. A. Helladius, *Status praesens Ecclesiae Graecae* [...], [Altdorf] 1714, σ. 286-287: «Anno enim 1712 cum Czariam Majestatem Thermae Carolinas petiisse audirem» (Ἐμφαση στὸ πρωτότυπο).

3. Γιὰ τὴ λουτρόπολιν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, βλ. τὸ σχετικὸ ἐκτενὲς ἄρθρο «Carlsbad, Thermae Carolinae», στὸ J. H. Zedler, *Großes Vollständiges Universal-Lexikon* 5 (Halle/Leipzig 1733. Photomechanischer Nachdruck: Graz 1961) 856-879.

4. Helladius, *Status*, ὁ.π., σ. 287: «Animusque CLEMENTISSIMUM REGEM

σιο τῶν ἐπιδιωκομένων ἐπαφῶν τοῦ Ἑλλαδίου μὲ ἐπισήμους ρωσικοὺς κύκλους καὶ τῆς ὑπεράσπισης τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στὴ Δύση. Δὲν εἶναι ἄλλωστε ἄσχετο τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἑλλάδιος ἀφιέρωσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ ἔργο του *Status praesens Ecclesiae Graecae* στὸν Μ. Πέτρο, τοῦ ὁποίου τὸ πορτραῖτο μαζὶ μ' ἓνα ἐπίγραμμα τοποθετήθηκαν στὴν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου δίπλα στὸν τίτλο (βλ. τὴν εἰκόνα). Στὴ συνέχεια δὲ ὑπάρχει ἐκτενὴς δισέλιδη ἐγκωμιαστικὴ καὶ εὐχετικὴ ἀφιέρωση τοῦ ἔργου στὸν Μ. Πέτρο, ὅπου, μεταξὺ τῶν ἄλλων, τονίζεται ὁ ρόλος του στὴν ὑπεράσπιση τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἑλλήνων⁵.

Ὅρισμένες πληροφορίες γιὰ τὴ συνάντησή του μὲ τὸν Μ. Πέτρο δίνει ὁ Ἑλλάδιος στὴν ἐκτενῆ «*Epistola dedicatoria*» πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα (συνολικά 10 μὴ ἀριθμημένες σελίδες), ἡ ὁποία βρίσκεται μετὰ τὴν προαναφερθεῖσα ἀφιέρωση. Παρὰ τὶς ὑπερβολὰς στοὺς χαρακτηρισμοὺς του γιὰ τὸν Μ. Πέτρο, οἱ εἰδήσεις τοῦ Ἑλλαδίου δὲν στεροῦνται ἱστορικῆς βάσης. Συγκεκριμένα, ἀποκαλύπτουν ὅτι ὁ Ἑλλάδιος εἶχε σκοπὸ νὰ πλησιάσει τὴ ρωσικὴ αὐλὴ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν προστασία της, δεδομένου ὅτι εἶχε συναντήσει τὴν ἀρνητικὴ διάθεση τῶν Δυτικῶν γιὰ τὴν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησία καὶ γιὰ διάφορες ἄλλες ἀπόψεις του. Ὁ Ἑλλάδιος ἀναφέρει ὅτι εἶχε παρουσιάσει τότε τὸ ἔργο του *Status* σὲ πρώτη μορφή καὶ ἡμιτελὲς στὸν Μ. Πέτρο καὶ εἶχε ζητήσει νὰ τοῦ τὸ ἀφιερώσει. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὁ Ἑλλάδιος ἤλπιζε νὰ θέσει τὸν ἑαυτό του καὶ τὸ ἔργο του ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ Μ. Πέτρου καὶ νὰ ἀμυνθεῖ καλύτερα ἐναντίον ὅσων ἐπρόκειτο νὰ τὸ(ν) πολεμήσουν ἀργότερα⁶. Προφανῶς ὁ Ἑλλάδιος ἐκτιμοῦσε ὅτι οἱ ἀπόψεις του στὸ ἔργο αὐτὸ θὰ δημιουργοῦσαν ποικίλες ἀρνητικὰς ἀντιδράσεις στὴ Δύση. Ἡ πρόβλεψή του αὐτὴ ἦταν ἀπόλυτα δικαιολογημένη,

videndi summo flagraret desiderio, nullis molestiis itineris absteritus relictis Musis Palaeomae, Thermas supra dictas petii».

5. Ἡ ἀφιέρωση αὐτὴ ἔχει ὡς ἀκολούθως: «Serenissimo ac Potentissimo Principi ac Domino PETRO ALEXIADI IMPERATORI ac Magno Duci Moscoviae nec non Totius Magnae Parvae et Albae Russiae Autocratori quin et Multarum Aliarum Orientalium Occidentalium ac Septentrionalium Provinciarum atque Regionum Antiquo Haeredi Regi atque Monarchae Invictissimo etc. etc. etc. Ecclesiae Orientalis Orthodoxae Graecorumque Defensori Ὑπερασπιστῇ ac Patri Clementissimo Indulgentissimo Salutem Prosperitatem ac Omnigenam Felicitatem!».

6. Helladius, *Status*, ὁ.π., χ.σ.: «Tendit jam ad MAIESTATIS TUAE SACRATISSIMAE pedes, IMPERATOR INDULGENTISSIME, tractatus de STATU ECCLESIAE GRAECAE, quem MAIESTATI TUAE, circa anni proximè praeterlapsi [= δηλαδή τὸ 1712, ἐφόσον δημοσίευσε τὸ ἔργο του τὸ 1714] initium, imperfectum adhuc et quasi in cunis vagientem, in thermis Carolinis, exhibueram, securitatem ac patrocinium tutelare MAIESTATIS TUAE REGIAE tum mihi, tum huic meae opellae humillima mente efflagitans, ut eo facilius adversariorum impetui atque injuriis resistere queam».

Δέρκεσθαι θεοσι δέα Κοίρανον Αλκιμονάει
Πέτρον Αλεξιάδην, τε κ' ἐν πόλεμῳ μαχητήν
Οὐφρεσὶ Βουλαῦ τ' οὐ ποτ' ὅπως ὁμοιονάκῃ
Ἐξ οὗ δ' ἥελιος, λάμπερ' ἐν κλάσσεινῃ.

ὅπως φαίνεται καθαρά ἀπὸ τὴν ὀξεῖα κριτικὴ ποὺ τοῦ ἄσκησε λίγο ἀργότερα ὁ J. M. Gesner (1691-1761)⁷. Ὁ Ἑλλάδιος τόνισε ἐπανειλημμένα καὶ στὴν ἀφιέρωσή του αὐτῇ ὅτι ὁ Μ. Πέτρος ἦταν ὁ ἰσχυρότερος ὑπερασπιστὴς τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ πίστεως τὴν ἐποχὴ ἐκείνη («SUMMO Ecclesiarum ac Fidei Graecanicae DEFENSORI [...] TUTOR, CUSTOS, PATRONUS ac EUERGETA Fidei ac Ecclesiae Graecorum»). Παράλληλα, ἀνέφερε συγκεκριμένα τὶς ποικίλες εὐεργεσίες τοῦ Μ. Πέτρου πρὸς τοὺς ὑποδούλους Ὁρθόδοξους, ὅπως τὴν οἰκονομικὴ του βοήθεια γιὰ τὴν ἀνέγερση ναῶν, μοναστηριῶν καὶ ἱερατικῶν σχολῶν.

Ἰδιαίτερη ἐντύπωση ἔκανε ἐπίσης στὸν Ἑλλάδιο ἡ προσήνεια μὲ τὴν ὁποία τὸν εἶχε δεχθεῖ ὁ Μ. Πέτρος, ἀφοῦ, παρὰ τὸ ἀξίωμα καὶ τὶς ποικίλες ἀσχολίες του, τοῦ εἶχε ἐπιτρέψει νὰ κινεῖται ἄνετα στὸ στενὸ του περιβάλλον («tamen me privatum ac vilissimum hominem suscepit, et in sacrum conspectum prodire passa fuerit»). Ἡ διαμονὴ τοῦ Ἑλλαδίου στὸ Karlsbad διήρκεσε συνολικὰ δώδεκα μέρες («per illos duodecim dies, quibus in laudatis thermis versatus sum»). Ἔτσι, ὁ Ἑλλάδιος εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ παρατηρήσει πολλὰ καὶ διάφορα στὴν αὐτὴ τοῦ Μ. Πέτρου. Τὸ γεγονός αὐτὸ τὸν ὀδήγησε νὰ ἐπαινέσει μὲ ὑπερβολικὰ κολακευτικὸ τρόπο τὰ προτερήματα τοῦ Ρώσου Αὐτοκράτορα (π.χ. ὅτι συνένωνε στὸ πρόσωπό του ὅλες τὶς ἀρετὲς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων ἡγετῶν, τὶς ὁποῖες εἶχε περιγράψει ὁ Πλούταρχος, καὶ ὅτι ἡ ὅλη του ἀναστροφή ἐπιβεβαίωνε τὴ θεωρία τοῦ Πλάτωνα γιὰ τὴν ἰδανικὴ πολιτεία, στὴν ὁποία θὰ βασιλεύουν οἱ φιλόσοφοι καὶ θὰ φιλοσοφοῦσαν οἱ βασιλεῖς). Ἐπιπλέον, ὁ Ἑλλάδιος ἀνέφερε ὅτι ὁ Μ. Πέτρος δὲν ἦταν μόνον κατακτητὴς καὶ ἱκανὸς στρατηλάτης, ὅπως ὁ Φίλιππος Β' καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. Σὲ ἀντίθεση μ' αὐτούς, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν δεῖξει οὐσιαστικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἴδια τους τὴν πατρίδα, δηλαδὴ τὴ Μακεδονία, ὁ Μ. Πέτρος σὲ σύντομο διάστημα εἶχε φροντίσει παράλληλα καὶ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς χώρας του σὲ πολλοὺς τομεῖς («verum et propriam PATRIAM tam brevi temporis spatio [...] ita omnigenis studiis, artibus liberalibus, inventis mechanicis adornavit, tot commerciorum augmentis illustravit, tot navibus, tot Civitatibus, Castellis, institutis militaribus ac justissimis legibus communivit»). Ἐπίσης, ὁ Ἑλλάδιος, λόγῳ τῆς στενότητος τοῦ χώρου, ἐπιφυλάχθηκε νὰ συνεχίσει τοὺς ἐπαίνους του πρὸς τὸν Μ. Πέτρο γιὰ τὸ πολυσχιδὲς ἔργο του σὲ κάποια καταλληλότερη εὐκαιρία καθὼς καὶ νὰ ἀναφερθεῖ στὶς

7. Βλ. «Observatio XXX. Joannis Matthiae Gesneri, De Eruditione Graecorum, qui hodie vivunt, contra Alexandrum Helladium, nat. Graecum», στὸ *Miscellanea Lipsiensia ad incrementum rei litterariae edita*, Tomus II, Lipsiae MDCCXVI, σ. 397-452 καὶ «Observatio L. M. Io. Matthiae Gesneri [...] παραλιπούμενα quaedam Observationis XXX. complexa», ὁ.π., σ. 712-719.

πολλές εὐεργεσίες τοῦ Μ. Πέτρου πρὸς τὸ πρόσωπό του. Τέλος, ὁ Ἑλλάδιος ἐπανελάβε ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ θέσει τὸν ἑαυτό του καὶ τὸ ἔργο του ὑπὸ τὴν προστασία καὶ τὴν εὐνοία τοῦ Μ. Πέτρου μὲ σκοπὸ τὴν ὑπεράσπιση τῆς κοινῆς τους μητέρας («*amatrem communem*»), δηλαδή, τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία σίγουρα θὰ συνέχιζε νὰ εὐχεται στὸν Θεὸ ὑπὲρ τοῦ Αὐτοκράτορα καὶ τοῦ βασιλείου του. Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς θὰ ἔκανε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἑλλάδιος ὡς «*TUAE SACRAE IMPERATORIAE MAIESTATIS submississimus atque devotissimus servus*».

Οἱ ἐγκωμιαστικὲς αὐτὲς κρίσεις τοῦ Ἑλλαδίου γιὰ τὸν Μ. Πέτρο, παρὰ τὸν ὑπερβολικὸ τους τόνο, δὲν πρέπει νὰ ἐκπλήσσουν ἰδιαίτερα, γιατί ἐντάσσονται ὀργανικὰ στὸ κλίμα τῆς ἐποχῆς τῶν ἀρχῶν τοῦ 18ου αἰῶνα καὶ κατανοοῦνται σαφῶς στὸ γενικότερο πλαίσιο τῆς «ρωσικῆς προσδοκίας»⁸ τῶν ὑποδούλων Ὁρθόδοξων, δηλαδή, τῆς ἐνδεχόμενης συμβολῆς τῆς Ρωσίας, τῆς χώρας τῶν ὁμοδόξων ἀδελφῶν, στὴν ἀποτίναξη τῆς ὀθωμανικῆς κυριαρχίας⁹. Βέβαια, εἶχαν προηγηθεῖ οἱ στενὲς σχέσεις τῶν Ἑλλήνων μὲ τὴ Ρωσία σὲ πολλὰ ἐπίπεδα καθόλη τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας¹⁰, οἱ ὁποῖες εἶχαν ἐνταθεῖ πρὸς τὸ τέλος τοῦ 17ου αἰῶνα (π.χ. μὲ τὴν ἱδρυση καὶ τὴ λειτουργία τῆς Σλαβο-ελληνο-λατινικῆς Ἀκαδημίας ἀπὸ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1685 στὴ Μόσχα ὑπὸ τὴ διεύθυνση τῶν ἀδελφῶν Ἰωαννικίου καὶ Σωφρονίου Λειχοῦδη¹¹). Τὸ σημαντι-

8. Γιὰ τὴ «ρωσικὴ προσδοκία» γενικὰ τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, βλ. P. Kitromilides, «War and Political Consciousness: Theoretical Implications of Eighteenth-Century Greek Historiography», στὸ G. E. Rothenberg - B. K. Király - P. F. Sugar (eds), *East Central European Society and War in the Pre-Revolutionary Eighteenth Century*, Boulder/New York 1982, κυρίως στίς σ. 354-357. Τοῦ ἴδιου, *Νεοελληνικὸς Διαφωτισμός. Οἱ πολιτικὲς καὶ κοινωνικὲς ιδέες*, Ἀθήνα 1996, σ. 168-197.

9. Ἀναφορικὰ μὲ χρησιμολογικὰ κείμενα, βλ. A. Argyriou, *Les exégèses grecques de l'Apocalypse à l'époque turque (1453-1821). Esquisse d'une histoire des courants idéologiques au sein du peuple grec asservi*, Θεσσαλονίκη 1982, σ. 87-93, 720-721. A. Σπ. Καριώτογλου, *Ἡ περὶ τοῦ Ἰσλάμ καὶ τῆς πτώσεως αὐτοῦ «ἐλληνικὴ χρησιμολογικὴ γραμματεία» ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 16ου αἰ. μέχρι καὶ τοῦ τέλους τοῦ 18ου αἰ.*, Ἀθήνα 1982, σ. 157-169, 193, 214, 375-382.

10. Βλ. ἐνδεικτικὰ B. L. Fonkich, *Grechesko-russkie kul'turnye svyazi v XV-XVII vv. (Grecheskie rukopisi v Rossii)*, Moskva 1977. G. Podskalsky, «Der Beitrag der Griechen zur geistigen Kultur Rußlands nach dem Fall Konstantinopels (1453-1821)», στὸ J. Chrysostomides (ed.), *Καθηγήτρια. Essays Presented to Joan Hussey for her 80th Birthday*, Camberley, Surrey 1988, σ. 527-543. A. Ρογκόφ, «Οἱ ρωσοελληνικὲς πολιτιστικὲς σχέσεις ἀπὸ τὸ δεῦτερο μιστὸ τοῦ 15ου ἕως τὸ 17ο αἰῶνα», στὸ *Χίλια Χρόνια Ἑλληνισμοῦ - Ρωσίας. Hellas - Russia, One Thousand Years of Bonds*, Ἀθήνα 1994, σ. 125-137.

11. Ἀπὸ τὴν πιὸ πρόσφατη βιβλιογραφία γιὰ τὴν Ἀκαδημία αὐτὴ, βλ. E. E. Babaeva, «Ob uchebnykh posoviyakh v Akademii brat'ev Likhudov», *Cyrrillomethodianum* 15-16 (1991/92) 93-111. D. A. Yalamas, «The Students of the Leichoudis Brothers at the Slavo-Graeco-Latin Academy of Moscow», *ὁ.π.*, 113-144.

κότερο γεγονός όμως την εποχή του Μ. Πέτρου ήταν ότι η Ρωσία είχε μεταμορφωθεί ριζικά και είχε εμφανιστεί σέ ευρωπαϊκό επίπεδο ως πολύ υπολογίσιμη δύναμη. Μετά δε τη νίκη του Μ. Πέτρου το 1709 επί του Καρόλου ΙΒ' της Σουηδίας στη Poltava, οι ελπίδες για μελλοντική απελευθέρωση των 'Ορθοδόξων αυξήθηκαν σημαντικά. Με άφορμή τη νίκη αυτή ο 'Αναστάσιος Μιχαήλ ο Ναουσαίος εκφώνησε έναν πανηγυρικό λόγο στη Μόσχα την ημέρα των Χριστουγέννων του 1709, ο οποίος τυπώθηκε το 1710 στο Amsterdam με τον τίτλο *Βασιλικόν Θέατρον*¹². Επίσης, το 1711 ο Πέτρος Σκορδύλης συντάξε μία διακήρυξη, καλώντας τους 'Ελληνες να ξεγερευθούν κατά των 'Οθωμανών. Τον 'Ιούνιο του 1711 ο ρωσικός στρατός υπό την καθοδήγηση του Μ. Πέτρου εισήλθε στη Μολδαβία και έγινε δεκτός με τιμές στο 'Ιάσιο. 'Η ήττα όμως των Ρώσων στις 11 'Ιουλίου του 1711 από τους 'Οθωμανούς στο Stălinești και η απώλεια της πρόσβασής τους στον Εύξεινο Πόντο με τη συνθήκη του Pruthi ήταν σαφώς γεγονότα, τα οποία απογοήτευσαν μὲν σέ κάποιο βαθμό τους υποδούλους 'Ορθοδόξους, αλλά δὲν έσβησαν τελείως τις ελπίδες της τελικής τους απελευθέρωσης με τη βοήθεια της Ρωσίας¹³.

'Ετσι, στην προαναφερθεῖσα αφιερωτική του επιστολή ο 'Ελλάδιος απέδωσε την ανάδειξη του Μ. Πέτρου ως του μοναδικού ηγέτη της Ρωσικής Αυτοκρατορίας και την ανερχόμενη ισχύ της στη θεία πρόνοια με σκοπό την υπεράσπιση της 'Ορθοδοξίας, όπως ο Θεός είχε επιτρέψει προηγουμένως και την άλωση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας («DEI permissu, Constantinopolis a Turcis occupata est»). Αυτό άλλωστε φαινόταν και από την πολύπτυχη βοήθεια του Μ. Πέτρου πρὸς τους 'Ορθοδόξους στην 'Οθωμανική Αυτοκρατορία. 'Ο 'Ελλάδιος γνώριζε προφανώς τις ποικίλες δωρεές του Μ. Πέτρου πρὸς τους 'Ορθοδόξους. 'Υπάρχει μάλιστα η μαρτυρία ότι Ρῶσοι πράκτορες περιφέρονταν την εποχή εκείνη σε ελληνικές πόλεις της 'Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και στὰ 'Επτάνησα, προσφέροντας πλούσια δῶρα του Μ. Πέτρου σέ εκκλησίες και σέ μοναστήρια και έχοντας μαζί τους ένα πορτραῖτο του με την επιγραφή «Petrus Primus Russograecorum Monarcha»¹⁴. Γεγονός είναι επίσης ότι ο

12. Βλ. V. Benešević, «Anastasios Nausios», *Byzantinisch-Neugriechische Jahrbücher* 10 (1932/34) 359.

13. Βλ. Α. Ε. Βακαλοπούλου, «'Ο Μέγας Πέτρος και οι 'Ελληνες κατά τὰ τέλη του 17. και τις αρχές του 18. αἰ.», *'Επιστημονική 'Επετηρίς Φιλοσοφικής Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης* 11 (1971) κυρίως στίς σ. 255-256. Για τὰ ιστορικά αὐτὰ γεγονότα, βλ. επίσης Β. Η. Sumner, *Peter the Great and the Ottoman Empire*, Oxford 1949, σ. 26-33. Του ίδιου, *Peter the Great and the Emergence of Russia*, London 1950, σ. 32-98. Α. Ε. Karathanassis, «Pierre le Grand et l'intelligentsia grecque (1685-1740)», στο *Les relations Gréco-Russes pendant la domination turque et la guerre d'indépendance grecque. Premier colloque organisé à Thessalonique (23-25 Septembre 1981)*, Thessaloniki 1983, σ. 43-52.

14. Βλ. Βακαλοπούλου, «'Ο Μέγας Πέτρος», *δ.π.*, 253.

Ἑλλάδιος δὲν ἦταν ὁ μόνος ποὺ εἶχε προβεῖ τότε σὲ τέτοιες ἐνέργειες ὑπὲρ τοῦ Μ. Πέτρου. Σ' αὐτὸν εἶχε ἀφιερῶσει προηγουμένως καὶ ὁ Σεβαστὸς Κυμινήτης τὸ ἔργο του *Δογματικὴ διδασκαλία* (Βουκουρέστι 1703). Ἐπιπλέον, ἡ θετικότερη ἐκτίμηση πρὸς τὸν Μ. Πέτρο ἀποτελεῖ βασικὸ χαρακτηριστικὸ τῆς γενικότερης βαλκανικῆς ἱστοριογραφίας τὸν 18ο αἰώνα¹⁵. Σημαντικὸ ἦταν ἐν προκειμένῳ τὸ ἔργο τοῦ λογίου ἱερέα Ἀντωνίου Κατηφόρου (Antonio Katiforo) *Vita di Pietro il Grande Imperador della Russia*, τὸ ὁποῖο κυκλοφόρησε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Βενετία τὸ 1736, μεταφράστηκε σὲ διάφορες γλῶσσες¹⁶ καὶ ἐπανεκδόθηκε πολλὰς φορές¹⁷. Ἀξιοσημείωτο ἦταν ἐπίσης καὶ τὸ ἔργο τοῦ Ἀθανασίου Σκιαδᾶ, *Γένος, ἥθος, κίνδυνοι, καὶ κατορθώματα Πέτρου τοῦ Πρώτου πατρὸς πατρίδος Αὐτοκράτορος πάσης Ῥωσσίας* (Βενετία 1737)¹⁸.

Πέραν τούτων, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἑλλαδίου γιὰ τὸν Μ. Πέτρο καὶ ἡ ἀφιέρωση σ' αὐτὸν τοῦ ἔργου του *Status* πιθανότατα προκλήθηκε καὶ ἀπὸ τὶς προσπάθειες τοῦ Ρώσου ἡγέτη γιὰ διαχριστιανικὲς ἐπαφές καὶ τὴν ἔνωση τῶν Ἑκκλησιῶν. Εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ σχέσεις τοῦ Μ. Πέτρου μὲ τὴ Δύση δὲν περιορίστηκαν μόνον στὸ πολιτικὸ καὶ ἐπιστημονικὸ ἐπίπεδο, ἀλλὰ ἐπεκτάθηκαν καὶ σὲ ἄλλους τομεῖς (π.χ. σὲ θρησκευτικοὺς διαλόγους¹⁹). Μὲ τὰ διατάγματα τοῦ 1689 καὶ τοῦ 1702 ὁ Μ. Πέτρος ἔδωσε ἀρχικὰ πλήρη θρησκευτικὴ ἐλευθερία στοὺς Οὐγενότους καὶ ἀργότερα σὲ ὅλους τοὺς ξένους ὑπάρχοντες τοῦ βασιλείου του²⁰. Στὴ συνάντησή τοῦ Μ. Πέτρου μάλιστα μὲ τὸν Leibniz στὸ Torgau τὸ 1711, ὁ τελευταῖος τοῦ πρότεινε νὰ ἐργασεῖ γιὰ τὴ σύγκληση μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου μὲ σκοπὸ τὴν ἐπανένωση ὅλης τῆς Χριστιανοσύνης, κάτι ποὺ τελικὰ ὅμως δὲν πραγματοποιήθηκε²¹. Μία ἀνάλογη πρόταση ἔγινε στὸν Μ.

15. Βλ. P. Cernovodeanu, «Pierre le Grand dans l'historiographie roumaine et balkanique du XVIIIe siècle», *Revue des Études Sud-Est Européennes* 13 (1975) 77-95.

16. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, στὰ ἑλληνικὰ ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο Καρχελλάριο, *Βίος Πέτρου τοῦ Μεγάλου αὐτοκράτορος Ρωσσίας πατρὸς πατρίδος*, Τόμοι Α'-Β', Βενετία 1737.

17. Βλ. Cernovodeanu, «Pierre le Grand», ὁ.π., 86-95 (κυρίως γιὰ τὴν ἀπῆχσή του στὸν ρουμανικὸ χῶρο).

18. Γιὰ τὸν Σκιαδᾶ, βλ. Α. Ε. Karathanassis, «Contribution à la connaissance de la vie et de l'oeuvre de deux Grecs de la diaspora: Athanasios Kondoïdis et Athanasios Skiadas (18e siècle)», *Balkan Studies* 19 (1978) κυρίως στίς σ. 172-187.

19. Γιὰ μερικὰ στοιχεῖα, βλ. E. Benz, «Die russische Kirche und das abendländische Christentum», *Zeitschrift für Religions- und Geistesgeschichte* 1 (1948) κυρίως στίς σ. 48-52.

20. Βλ. R. Stupperich, «Die kirchlichen Beziehungen zwischen West und Ost im Zeitalter Peters I», στὸ R. Peters (éd.), *Miscellanea Historiae Ecclesiasticae IV. Congrès de Moscou (Août 1970)*, Louvain 1972, κυρίως στίς σ. 114-117.

21. Βλ. σχετικὰ W. Guerrier, *Leibniz in seinen Beziehungen zu Rußland und Peter dem Großen*, St. Petersburg/Leipzig 1873. F. X. Kiefl, *Der Friedensplan des Leibniz zur Wiedervereinigung der getrennten christlichen Kirchen, aus seinen Verhandlungen*

Πέτρο από τους Ρωμαιοκαθολικούς καθηγητές τῆς Σορβόνης τὸ 1717, χωρὶς ὅμως πάλι νὰ ὑπάρξουν ἀποτελέσματα. Στὸ πλαίσιο τῶν διαχριστιανικῶν αὐτῶν ἐπαφῶν εἶναι ἀξιομνημόνευτες οἱ στενὲς σχέσεις τῶν Πιετιστῶν τῆς Halle, ὑπὸ τὴν πνευματικὴ καθοδήγηση τοῦ Α. Η. Francke (1663-1727) καὶ μὲ πρωτεργάτη τὸν H. W. Ludolf (1655-1712), μὲ τὴ Ρωσία²². Οἱ διαχριστιανικὲς αὐτὲς ἐπαφὲς καθὼς καὶ ἄλλες (π.χ. μὲ τοὺς Ἀγγλοὺς Ἀνωμότους²³) συνέβαλαν ἀρκετὰ στὴν προσέγγιση τῶν διαφορετικῶν χριστιανικῶν κόσμων σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δύση²⁴. Τὰ γεγονότα αὐτὰ πιθανῶς ἐπηρέασαν καὶ τὴ στάση τοῦ Ἑλλαδίου πρὸς τὸν Μ. Πέτρο, πολλῶ δὲ μᾶλλον καθ' ὅσον τὸ ἔργο του *Status* ἔθιγε πολλὰ ζητήματα τῶν τότε διαχριστιανικῶν σχέσεων στὸν γενικότερο εὐρωπαϊκὸ χῶρο καὶ ἀντανάκλωσε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μὴ Ὁρθόδοξων (κυρίως Προτεστάντων) θεολόγων γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ὁ Ἑλλάδιος μάλιστα εἶχε σχετιστεῖ προσωπικὰ μὲ τοὺς Πιετιστὲς τῆς Halle στὸ παρελθὸν καὶ εἶχε

---

mit dem Hofe Ludwigs XIV., Leopolds I. und Peters des Großen dargestellt, Paderborn 1903. Photomechanischer Nachdruck: Hildesheim/New York 1975, σ. LXXXVII-LXXX. L. Richter, *Leibniz und sein Rußlandbild*, Berlin 1946. E. Benz, *Leibniz und Peter der Große. Der Beitrag Leibnizens zur russischen Kultur-, Religions- und Wirtschaftspolitik seiner Zeit*, Berlin 1947. Γιὰ τὸ σχέδιο αὐτοῦ τοῦ Leibniz εἰδικά, βλ. E. Benz, «Leibniz und die Wiedervereinigung der christlichen Kirchen», *Zeitschrift für Religions- und Geistesgeschichte* 2 (1949/50) 97-113 (στὶς σ. 105-106 γιὰ τὶς ἐπαφὲς τοῦ μὲ τὸν Μ. Πέτρο).

22. Ἀπὸ τὴν πλουσιότατη σχετικὴ βιβλιογραφία, βλ. ἐνδεικτικὰ E. Benz, «A. H. Francke und die deutschen evangelischen Gemeinschaften in Rußland», στὸ E. Schubert (Hrsg.), *Auslandsdeutschtum und evangelische Kirche*, Jahrbuch 1936, München 1936, σ. 143-191. J. Salomies, *Der hallesche Pietismus in Rußland zur Zeit Peters des Großen*, Helsinki 1936. E. Winter, *Halle als Ausgangspunkt der deutschen Rußlandkunde im 18. Jahrhundert*, Berlin 1953. Τοῦ ἴδιου, *Die Pflege der west- und südslavischen Sprachen in Halle im 18. Jahrhundert*, Berlin 1954. J. Tetzner, *H. W. Ludolf und Rußland*, Berlin 1955. H. Goltz, «Ecclesia Universa. Bemerkungen über die Beziehungen H. W. Ludolfs zu Rußland und zu den orientalischen Kirchen (Ökumenische Beziehungen des August-Hermann-Francke-Kreises)», *Wissenschaftliche Zeitschrift der Martin-Luther-Universität Halle-Wittenberg, Gesellschafts- und Sprachwissenschaftliche Reihe* 28 (1979), Heft 6, σ. 19-37. Βλ. καὶ τὰ πρακτικὰ τοῦ συνεδρίου *Halle und Osteuropa. Zur europäischen Ausstrahlung des hallischen Pietismus*, hrsg. von J. Wallmann und U. Sträter (ὑπὸ ἐκδοσῆ).

23. Βλ. S. Runciman, «The British Non-Jurors and the Russian Church», στὸ A. Blane - Th. E. Bird (eds), *The Ecumenical World of Orthodox Civilization. Russia and Orthodoxy. Volume III. Essays in Honor of Georges Florovsky*, The Hague/Paris 1974, σ. 155-161.

24. Γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς ὁρθοκεντρικὲς ἐπαφὲς καὶ τὶς ἐπιπτώσεις τους στὴ Ρωσία, βλ. συνοπτικὰ G. Hering, «Orthodoxie und Protestantismus», στὸ XVI. *Internationaler Byzantinistenkongreß. Wien, 4.-9. Oktober 1981. Akten I/2 (= Jahrbuch der Österreichischen Byzantinistik 31/2)*, Wien 1981, κυρίως στὶς σ. 862-867.

ἔλθει σὲ σύγκρουση μαζί τους²⁵. Πάντως, τὸ πρόβλημα τῆς συνάντησης Ὁρθοδοξίας καὶ Προτεσταντισμοῦ, ἰδίως δὲ τῶν ἐπιδράσεων τοῦ τελευταίου στὴ Ρωσία²⁶, εἶχε ἀπασχολήσει σημαντικὰ τὴν τότε θεολογικὴ σκέψη²⁷. Τέλος, οἱ ἐκκλησιαστικὲς μεταρρυθμίσεις τοῦ Μ. Πέτρου²⁸ (π.χ. ἡ ἀντικατάσταση τοῦ ρωσικοῦ Πατριαρχείου ἀπὸ μία Σύνοδο ὑπὸ τῇ μορφῇ ἐνὸς collegium ἐπισκόπων τὸ 1721, ἡ ὁποία βρισκόταν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψη ἐνὸς αὐτοκρατορικοῦ ἐπιτρόπου ἀπὸ τὸ 1722) καὶ ἡ συνεργασία του μὲ ἐπιφανεῖς κληρικούς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴ Ρωσία, ὅπως μὲ τὸν Feofan Prokopovich (1681-1736), τοῦ ὁποίου τὸ σημαντικὸ ἔργο *Dukhovnyi Reglament* (= Ἐκκλησιαστικὸς κανονισμὸς) τυπώθηκε τὸ 1721²⁹, δείχνουν ὅτι τὰ θρησκευτικὰ θέματα, ἀν καὶ δὲν ἦταν πρω-

25. Γιά τίς πολύπτυχες σχέσεις τῶν Πιετιστῶν τῆς Halle μὲ τὸν τότε ἐλληνικὸ χῶρο ἔχει φέρει σὺν φῶς πολὺτιμο ἀρχεὶακὸ ὕλικὸ κυρίως ἀπὸ τίς Franckesche Stiftungen ὁ Dr. Ulrich Moennig (Universität Hamburg). Βλ. ἐνδεικτικὰ τὸ ἄρθρο του «Die griechischen Studenten am Hallenser Collegium orientale theologicum», σὺν J. Wallmann - U. Sträter (Hrsg.), *Halle und Osteuropa. Zur europäischen Ausstrahlung des hallischen Pietismus* (ὑπὸ ἐκδοσιν).

26. Γιά τὸ θέμα αὐτὸ γενικά, βλ. τὸ ἔργο *Pamiatniki k istorii protestanstva v Rossii*, Moskva 1883. Βλ. ἐπίσης W. Delius, *Der Protestantismus und die russisch-orthodoxe Kirche*, Berlin 1950. E. Amburger, *Geschichte des Protestantismus in Rußland*, Stuttgart 1961. E. Donnert, «Reformationsbewegung und Anfänge des Protestantismus in Rußland», σὺν *Weltwirkung der Reformation*, Bd. II., Berlin 1969, σ. 330-366.

27. Βλ. τὸ ἀντιπροτεσταντικὸ κείμενο *Kamen' Very* (= Πέτρα τῆς Πίστης) τοῦ ἀντιπάλου τῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ Μ. Πέτρου καὶ ἀντιπροσώπου-διοικητοῦ τοῦ ρωσικοῦ Πατριαρχείου ἀπὸ τὸ 1700 μέχρι τὸ 1721, Μητροπολίτη Stefan Iavorskii (1658-1722), τὸ ὁποῖο συντάχθηκε μετὰ τῶν ἐτῶν 1713-1715, ἀλλὰ δημοσιεύθηκε τὸ 1728. Βλ. σχετικὰ L. Müller, *Die Kritik des Protestantismus in der russischen Theologie vom 16. bis zum 18. Jahrhundert*, Akademie der Wissenschaften und der Literatur in Mainz, Abhandlungen der Geistes- und Sozialwissenschaftlichen Klasse, Jg. 1951, Nr. 1, Wiesbaden 1951, σ. 68-82. C. Grau, «Aufklärung und orthodoxe Kirche in Rußland unter Peter I», σὺν H. Reinalter (Hrsg.), *Gesellschaft und Kultur Mittel-, Ost- und Südosteuropas im 18. und beginnenden 19. Jahrhundert. Festschrift für Erich Donnert zum 65. Geburtstag*, Frankfurt a.M. 1994, σ. 23-34. Γιά τὸν Iavorskii, βλ. ἐπίσης J. Šerech, «Stefan Yavorsky and the Conflict of Ideologies in the Age of Peter I», *The Slavonic and East European Review* 30 (1951/52) 40-62. J. Cracraft, *The Church Reform of Peter the Great*, London 1971, σ. 112-164.

28. Γιά τὸ σημαντικὸ αὐτὸ θέμα, βλ. μετὰ τῶν ἄλλων R. Stupperich, *Staatsgedanke und Religionspolitik Peters des Großen*, Königsberg/Berlin 1936. R. Wittram, «Peters des Großen Verhältnis zur Religion und Kirche», *Historische Zeitschrift* 173 (1952) 261-296. I. Smolitsch, *Geschichte der russischen Kirche 1700-1917*, Bd. I., Leiden 1964, σ. 57-132. Cracraft, *The Church Reform*, ὁ.π., passim. J. Oswalt, «Die inneren Reformen 1700-1725», σὺν K. Zernack (Hrsg.), *Handbuch der Geschichte Rußlands. Bd II. 1613-1856. Vom Randstaat zur Hegemonialmacht. I. Halbband*, Stuttgart 1986, κυρίως στίς σ. 333-340.

29. Γιά τὸν Prokopovich, βλ. I. A. Chistovich, *Feofan Prokopovich i ego vremia*,

τεύοντα στην κλίμακα των ενδιαφερόντων του, τον απασχολούσαν σέ σημαντικό βαθμό³⁰. Τα παραπάνω γεγονότα έδωσαν ίσως επιπλέον κίνητρα στον Έλλα-διο να προσεγγίσει τον Μ. Πέτρο και να του άφιερώσει το *Status* του.

Πέραν τούτων, άξιοσημείωτο είναι επίσης ότι ο Μ. Πέτρος έδειξε έντονο ενδιαφέρον και έδωσε συγκεκριμένες σχετικές έντολές από το 1712 για τη νεώτερη σλαβονική μετάφραση της Αγίας Γραφής, ή οποία θα ήταν βελτιωμένη σέ σχέση με εκείνη του 1663. Παρότι το 1724 ή έλλη προσπάθεια είχε σχεδόν ολοκληρωθεί, ή νέα μετάφραση δέν δημοσιεύτηκε παρά το 1751. Κατά τη διάρκεια του μεταφραστικού αυτού έγχειρήματος, ο Μ. Πέτρος ενδιαφέρθηκε για άνάλογες μεταφράσεις στον Δυτικό χριστιανικό κόσμο. Μεταξύ των άλλων, το 1712 ζήτησε από τον άπεσταλμένο του στη Χάγη Boris Kurakin να του στείλει την Αγία Γραφή (κυρίως την Καινή Διαθήκη) στα όλλανδικά και στα λατινικά. Το 1716 ο Μ. Πέτρος κατά τη διάρκεια της επίσκεψής του στην Όλλανδία παρήγγειλε το όλλανδικό κείμενο της Καινής Διαθήκης μαζί με λευκές σελίδες αντίστοιχα (Amsterdam 1717). Σ' αυτές τυπώθηκε άργότερα, πιθανώς το 1718, το σλαβονικό κείμενο. Η μορφή αυτή διατέθηκε στο ρωσικό κοινό, ενώ το ίδιο έγινε και με την Παλαιά Διαθήκη, ή οποία τυπώθηκε στο Amsterdam το 1721 σέ τέσσερα τμήματα³¹. Άς σημειωθεί έδω ότι ο Μ. Πέτρος το 1713 είχε συστήσει μία ειδική επιτροπή για τη νέα σλαβονική μετάφραση της Βίβλου, της οποίας λίγο άργότερα είχε γίνει μέλος και ο Άναστάσιος Μιχαήλ. Πέραν της κατάρτισής του στην έλληνική γλώσσα και της μεγάλης προσφοράς του στο μεταφραστικό και έκδοτικό πρόγραμμα των Πιετιστών της Halle, ο Άναστάσιος είχε και γνώσεις της έβραϊκής γλώσσας, τις όποιες είχε άποκτήσει στην Halle κοντά στον J. H. Michaelis και οι όποιες χρειάζονταν άναμφίβολα για την άπόδοση του πρωτοτύπου κειμένου της Παλαιάς Διαθήκης³². Δοθέντος λοιπόν του ενδιαφέροντος του Μ. Πέτρου για τη σλαβο-

---

St. Petersburg 1868. Άνατύπωση Nendeln, Liechtenstein 1966. Βλ. επίσης H.-J. Härtel, *Byzantinisches Erbe und Orthodoxie bei Feofan Prokopovič*, Würzburg 1970. Cracraft *The Church Reform*, ό.π., σ. 1-62 και passim. Το ίδιο, «Feofan Prokopovich», στο J. G. Garrard (ed.), *The Eighteenth Century in Russia*, Oxford 1973, σ. 75-105.

30. Βλ. σχετικά Stupperich, «Die kirchlichen Beziehungen», ό.π., 124-130. Βλ. επίσης E. Donnert, *Peter der Große*, Wien/Köln/Graz 1989, σ. 155-166.

31. Βλ. L. R. Lewitter, «Peter the Great's Attitude Towards Religion: From Traditional Piety to Rational Theology», στο R. P. Bartlett - A. G. Cross - K. Ras-mussen (eds), *Russia and the World of the Eighteenth Century*, Columbus, Ohio 1988, κυρίως στις σ. 68-70. Μ. Α. Bobrik, «Izdanie Biblii 1717-1721 gg. na gollandskom i tserkobnoslavianskom iazykakh v kul'turno-iazykovoi situatsii petrovskogo vremeni v Rossii», *Cyrrillomethodianum* 15-16 (1991/92) 145-158. Για τις μεταφράσεις της Βίβλου στη Ρωσία γενικά, βλ. Μ. Ι. Rizhikii, *Istoriia perevodov Biblii v Rossii*, Novosibirsk 1978.

32. Βλ. Tetzner, *H. W. Ludolf*, ό.π., σ. 88.

νική μετάφραση τῆς Ἀγίας Γραφῆς, δὲν εἶναι ἀπίθανο ἡ ἀφιέρωση τοῦ *Status* στὸν Μ. Πέτρο τὴν ἴδια ἀκριβῶς χρονικὴ περίοδο νὰ σχετιζόταν μὲ τὶς προσπάθειες αὐτῆς τοῦ Ρώσου μονάρχη³³. Κάτι τέτοιο φαίνεται πολὺ πιθανὸ ἂν ἀναλογιστεῖ κανεὶς τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἑλλαδίου γιὰ τὸ θέμα τῆς μετάφρασης τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅπως αὐτὸ ἀποτυπώνεται στὸ *Status*, τὶς φιλικές του σχέσεις μὲ τὸν Ἀναστάσιο Μιχαήλ καὶ τὴν κριτικὴ πού ἄσκησε στὶς προσπάθειες τῶν Πιετιστῶν τῆς Halle³⁴, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐκδώσει μὲ τὴ φροντίδα τοῦ Λιβερίου Κολέττη μία βελτιωμένη ἀπόδοση τῆς Καινῆς Διαθήκης «εἰς κοινὴν διάλεκτον» (Halle: Waisenhaus 1710), βασιζόμενοι στὶς διορθώσεις πού εἶχε ἐπιφέρει ὁ Ἀναστάσιος Μιχαήλ γύρω στὰ 1704/1705 στὴν προηγούμενη προσπάθεια τοῦ Σεραφεῖμ τοῦ Μυτιληναίου (Λονδῖνο 1703).

Πρέπει ἐπίσης νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι ἡ συνάντηση τοῦ Ἑλλαδίου μὲ τὸν Μ. Πέτρο στὸ Karlsbad κατέστη δυνατὴ μὲ τὴ μεσολάβηση τοῦ «MAJESTATIS SUAE Archiatrum Per-Illustrem Dominum Arestkinum, Dominum meum et Patronum Gratosissimum», ὅπως τὸν ὀνομάζει χαρακτηριστικὰ ὁ ἴδιος ὁ Ἑλλάδιος³⁵. Τὸ ὅλο κλίμα στὸ Karlsbad δὲν ἦταν τὸ καλὺτερο δυνατό γιὰ τὸν Ἑλλάδιο τότε. Ὁ προαναφερθεὶς Erskine τὸν πληροφόρησε ὅτι ὁ Μ. Πέτρος ἦταν ἀρκετὰ ἀπογοητευμένος ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες τὴν περίοδο ἐκείνη. Αἰτία ἦταν ἡ ἀγνωμοσύνη πού εἶχε δεῖξει πρὸς τὸ πρόσωπό του ἕνας ἄλλος Ἕλληνας, ὁ ἱεροδιάκονος Σεραφεῖμ ὁ Μυτιληναῖος, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὶς πολλαπλές εὐεργεσίες πού εἶχε δεχθεῖ ἀπὸ τὸν Μ. Πέτρο, τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει. Μάλιστα δὲ εἶχε προσληφθεῖ ὡς διερμηνέας ἀπὸ τὸν βασιλέα τῶν Σουηδῶν Κάρολο IB', ἀντίπαλο τοῦ Μ. Πέτρου, ὁ ὁποῖος βρισκόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὸ Bender τῆς Μολδαβίας μετὰ τὴν ἥττα του στὴν Poltava τὸ 1709³⁶. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ

33. Στὶς ἐνέργειες αὐτῆς τοῦ Μ. Πέτρου γενικὰ ἀναφέρθηκε ὁ Ἑλλάδιος καὶ στὸ *Status*, ὁ.π., σ. 140: «Idem jam Potentissimus Autocrator Moscorum conatur in suo Amplissimo regno efficere: ubi jam ante centum et quinquaginta fortassis annos et Typographiae fuere instructae et non solum Biblia verum et plurimi S. Patrum in propriam linguam translati editique exstiterunt, sed ante hunc prudentissimum Regem, non mimus plebs barbara fuit, quam aliae gentes, quae praeter lectionem biblicam nihil norunt boni».

34. Βλ. ὁ.π., σ. 322-371.

35. Ὁ.π., σ. 287 (Ἑμφαση στὸ πρωτότυπο).

36. Ὁ.π., σ. 286, 287. Γιὰ τὰ συναφῆ πολιτικὰ γεγονότα τότε, βλ. τὸ ἀκόλουθο κείμενο: «Ἱστορία μερικῆ τῶν συμβάντων τῷ ῥηγὶ Σβέκω Καρόλω μετὰ τὴν ἐν τῷ Προύτω ἀποτελείωσιν τῆς ἀγάπης τῶν Ὁθωμανῶν μετὰ τῶν Μόσχω, διατρίβοντι ἔτι ἐν Μπεντερῇ, ὑπὸ Ἀφεντούλη Κωνσταντινουπολίτου, κλουτζάκη ἐν Οὐγγροβλαχίᾳ», στὸ: *Documente Privitoare la Istoria Românilor culese de Eudoxiu de Hurmuzaki. Vol. XIII. Texte Grecești Privitoare la istoria Românească culese și publicate cu introducere și indicele numerelor de A. Papadopoulos-Kerameus*, București 1909, σ. 49-76. Στὸ Bender εἶχε βρεθεῖ τότε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Ἀμυρᾶς, τοῦ ὁποῖου σώζεται ἐπίσης μία καταγραφή τῶν ἐν λόγῳ

προκάλεσε άσχημα συναισθήματα στόν Έλλάδιο, ό όποϊος σημείωσε χαρακτηριστικά ότι προτιμοΰσε καλύτερα νά άνοίξει ή γή για νά τόν καταπιεί (*optabam sanè ut terra hiaret, meque illicò absorberet!*)³⁷. "Άλλωστε, ό Έλλάδιος στό σημείο εκείνο τοΰ έργου του έκανε λόγο γενικά για τή ζωή, τίς πράξεις και τίς περιπέτειες τοΰ Σεραφεΐμ, ένός έντως πολυμηχάνου και πολυπράγμονος προσώπου, οί όποϊες —μέ βάση τοΰλάχιστον τίς ειδήσεις τοΰ Έλλάδιου— σίγουρα δέν θα μπορούσαν νά κριθοΰν άπό θετική σκοπιά³⁸.

"Όπως προαναφέρθηκε, σημαντική ήταν ή γνωριμία τοΰ Έλλαδίου στό Karlsbad μέ τόν «Arestkinus», όπως τόν όνομάζει, έναν άπό τούς πιό έμπιστους συνεργάτες τοΰ Μ. Πέτρου. Έπρόκειτο για τόν γιατρό Robert Areskin(e) ή Erskine (1677-1718)³⁹, ό όποϊος καταγόταν άπό εύγενή οικογένεια τής Σκωτίας, είχε σπουδάσει ιατρική στό Έδιμβοΰργο και άργότερα στό Παρίσι και στήν Οΰτρέχτη⁴⁰, ένώ τό 1703 είχε γίνει μέλος τής Royal Society (Regiae Societatis Magnae Britanniae socius, Philosophiae et Medicinae Doctor). Τό 1704 έγινε προσωπικός γιατρός τοΰ πρίγκιπα Α. D. Men'shikov (1673-1729), στενοΰ συνεργάτη τοΰ Μ. Πέτρου, και τό 1706 τοποθετήθηκε άπό τόν Μ. Πέτρο διευθυντής στή φαρμακευτική ύπηρεσία (Aptekarskoi Prikaz) τής Ρωσίας, ή όποία άπό τό 1707 και μετά όνομαζόταν φαρμακευτική καγκελλαρία (Aptekarskaia Kantselariia) —κάτι σάν τό σημερινό Ύπουργείο Υγείας. Ό Erskine συνέβαλε άποφασιστικά στήν άνάπτυξη τής ιατρικής στή Ρωσία και στήν έπιλογή ξένων γιατρών, άπολάμβανε δέ τής άπόλυτης έκτίμησης τοΰ Μ. Πέτρου και ό ρόλος του δέν περιορίστηκε άποκλειστικά σέ θέ-

---

γεγονότων. Βλ. σχετικά Α. Ε. Karathanassis, «L'exemple d'un érudit grec en Moldo-valachie: Alexandre Amiras (1679-1740 ci.)», *Balkan Studies* 23 (1982) 321-340. Τοΰ ίδιου, «Η έλληνική λογιосύνη τών παραδουναβίων ήγεμονιών στόν φαναριώτικο αιώνα. Άλέξανδρος Άμυράς ό Σμυρναϊός: Βιογραφικά και έργογραφικά», *Ό Έρανιστής* 17 (1981) 244-266.

37. Helladius, *Status*, έ.π., σ. 287.

38. Βλ. έ.π., κυρίως στίς σ. 249-292.

39. Πολλές χρήσιμες πληροφορίες για τόν Erskine περιέχει τό έργο τοΰ W. M. von Richter, *Geschichte der Medicin in Rußland*, Dritter Theil, Moskwa 1817, σ. 115-124. Βλ. επίσης Vera Steinfeldt, *Das russische Medizinalwesen unter Peter dem Großen*, Dr. Med. Dissertation, Universität Bonn 1968, σ. 61-62. J. H. Appleby, «Robert Erskine — Scottish pioneer of Russian natural history», *Archives of Natural History* 10 (1982) 377-398. J. H. Appleby, «Robert Erskine and Archibald Pitcairne — Two Scottish Physicians' Outstanding Libraries», *The Bibliothek* 12 (1982) 3-16. J. T. Alexander, «Erskine (Areskin), Robert», στό J. L. Wiczynski (ed.), *The Modern Encyclopedia of Russian and Soviet History*, Vol. 48 (Supplement), 1988, σ. 67-70.

40. Η διατριβή του ήταν ή ακόλουθη: Robertus Areskinus, *Dissertatio medica inauguralis circa oeconomiam corporis humani*, Trajecti ad Rhenum: Typis G. van de Water, 1700.

ματα ἱατρικῆς⁴¹. Τὸ 1713 ἔγινε μάλιστα προσωπικὸς γιατρός τοῦ Μ. Πέτρου, τὸ δὲ 1716 Ἀρχίατρος τοῦ ρωσικοῦ κράτους (Archiatre καὶ physicus primarius) καὶ πρόεδρος (Praeses) τῆς ἱατρικῆς σχολῆς⁴². Ἐπιπλέον, ὁ Erskine συνόδευε συχνὰ τὸν Μ. Πέτρο στὰ ταξίδια του στὸ ἐξωτερικὸ (π.χ. τὸ 1717 στὴ Γερμανία, Ὁλλανδία καὶ Γαλλία). Ὅταν μάλιστα ὁ Erskine ἀπεβίωσε τὸ 1718, ὁ Μ. Πέτρος παρέστη στὴν κηδεία του στὸ μοναστήρι Aleksandr Nevskii στὸ St. Petersburg, ἡ ὁποία ἔγινε μὲ ἐξαιρετικὰ μεγάλες τιμὲς στὶς 4 Ἰανουαρίου 1719. Ἡ προσωπικὴ δὲ βιβλιοθήκη, καθὼς καὶ ἄλλες ἐπιστημονικὲς συλλογὲς τοῦ Erskine παρέμειναν στὸ St. Petersburg. Πρέπει νὰ σημειωθεῖ στὸ σημεῖο αὐτὸ ὅτι ἡ καριέρα ἐνὸς Ἀγγλοῦ στὴ Ρωσία τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν πρέπει νὰ ἐκπλήσσει ιδιαίτερα. Πολλοὶ Ἀγγλοὶ γιατροὶ καὶ φαρμακοποιοὶ (π.χ. ὁ Robertus Iacobus τὸ 1581, ὁ Marcus Rydley τὸ 1594, ὁ James Frencham τὸ 1602, ὁ Arthur Dee τὸ 1621, ὁ Samuel Collins τὸ 1659, ὁ Thomas Wilson τὸ 1665)⁴³ εἶχαν ἤδη ἐγκατασταθεῖ καὶ ἐργαστεῖ στὴ Ρωσία πρὶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μ. Πέτρου. Ἐπιπλέον, οἱ στενὲς ἐπαφὲς μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν τὴν ἐποχὴ τοῦ Μ. Πέτρου σὲ πολλὰ ἐπίπεδα ἦταν πλέον δεδομένες⁴⁴.

41. Ὁ Erskine ἔπαιξε ρόλο καὶ στὶς ἐπαφὲς τῶν Ἀγγλῶν Ἀνωμότων μὲ τὴ Ρωσία τότε. Βλ. Runciman, «The British Non-Jurors», ὁ.π., 158-159.

42. Τὸ σχετικὸ κείμενο τῆς 30ῆς Ἀπριλίου 1716 ἀναδημοσιεύει ὁ Richter, *Geschichte*, Bd. III., ὁ.π., σ. 523. Βλ. ἐπίσης Steinfeldt, *Das russische Medizinalwesen*, ὁ.π., σ. 53-55.

43. Βλ. σχετικὰ W. M. von Richter, *Geschichte der Medicin in Rußland*, Erster Theil, Moskwa 1813, σ. 302 ἐξ., 316 ἐξ., 383 ἐξ. Τοῦ ἴδιου, *Geschichte der Medicin in Rußland*, Zweiter Theil, Moskwa 1815, σ. 30 ἐξ., 276 ἐξ., 282 ἐξ. Βλ. ἐπίσης J. H. Appleby, *British Doctors in Russia 1657-1807: Their Contribution to Anglo-Russian Medical and Natural History*, Unpublished Ph. D. Dissertation, University of East Anglia, Norwich 1979. Τοῦ ἴδιου, «Ivan the Terrible to Peter the Great: British Formative Influence on Russia's Medico-Apothecary System», *Medical History* 27 (1983) 289-304.

44. Βλ. σχετικὰ L. A. Nikiforov, *Russko-angliiskie otnosheniia pri Petre I*, Moskva 1950. Σ' ἓνα εὐρύτερο χρονικὸ πλαίσιο, βλ. ἐπίσης A. F. Steuart, *Scottish Influences in Russian History from the End of the 16th Century to the Beginning of the 19th Century*, Glasgow 1913, E. J. Simmons, *English Literature and Culture in Russia, 1553-1840*, Cambridge, MA 1935. P. Putnam (ed.), *Seven Britons in Imperial Russia, 1698-1812*, Princeton, N.J. 1952. M. S. Anderson, «English Views of Russia in the Age of Peter the Great», *The American Slavic and East European Review* 13 (1954) 200-214. Τοῦ ἴδιου, *Britain's Discovery of Russia, 1553-1815*, London 1958. A. G. Cross (ed.), *Great Britain and Russia in the Eighteenth Century: Contacts and Comparisons. Proceedings of an International Conference held at the University of East Anglia, Norwich, 11-15 July 1977*, Newtonville, MA 1979. Σχετικὰ μὲ τὸ ταξίδι τοῦ Μ. Πέτρου στὴν Ἀγγλία, βλ. A. I. Andreev, «Petr I v Anglii v 1698 g.», στὸ A. I. Andreev (ed.), *Petr Velikii: Sbornik statei*, T. I, Moskva/Leningrad 1947, σ. 63-103. I. Grey, «Peter the Great in England», *History Today* 6 (1956) 225-234. Γιὰ τὶς ἐπιστημονικὲς σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν ἀπὸ τὸν 16ο αἰώνα καὶ μετὰ, βλ. M. I. Radovskii, *Iz istorii anglo-russkikh*

Οί προηγούμενες σπουδές τοῦ Ἑλλαδίου στὴν Ἀγγλία καθὼς καὶ οἱ ἱατρικὲς του σπουδές στὸ Altdorf συνέβαλαν ἀναμφίβολα στὴ γνωριμία καὶ τὴν ἐπαφή του μὲ τὸν Erskine, τὸν ὁποῖο φαίνεται ὅτι ἐκτιμοῦσε βαθύτατα. Δὲν γνωρίζουμε πρὸς τὸ παρὸν λεπτομέρειες γιὰ τὶς περαιτέρω σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν. Τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι ὁ Erskine ἦταν γνωστὸς τότε ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἱατρικὴ του κατάρτιση, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν εὐγένεια, τὴν εὐθύτητα, τὴ σύνεση καὶ τὴν προσήνειά του⁴⁵, δείχνει ὅτι ὁ Ἑλλάδιος δὲν πρέπει νὰ ἀντιμετώπιζε ιδιαίτερες δυσκολίες μαζί του. Δὲν γνωρίζουμε πάντως γιατί ὁ Ἑλλάδιος ὀνόμασε τὸν Erskine ἀρχίατρο ἤδη τὸ 1714, ἐνῶ, ὅπως εἶδαμε, τὸν τίτλο αὐτὸ ἔλαβε ὁ Erskine ἐπίσημα τὸ 1716. Πιθανότατα ὁ Ἑλλάδιος ἐπηρεάστηκε ἀπὸ τὴ σημαντικὴ θέση ποὺ κατεῖχε ὁ Erskine στὴ συνοδεία τοῦ Μ. Πέτρου. Δὲν ἀποκλείεται ἐπίσης νὰ ἐπεδιώξε ὁ Ἑλλάδιος νὰ προσληφθεῖ σὲ κάποια ὑπηρεσία τοῦ Μ. Πέτρου, ἂν λάβει κανεὶς ὑπόψιν του τὴ συνεχῆ μετάκληση πληθῶν ξένων ἐπιστημόνων καὶ ἄλλων λογίων στὴ Ρωσία τότε μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξη καὶ τὸν ἐκσυγχρονισμό της. Ὡς ἀναφερθεῖ ἐδῶ ὅτι τὴν ἴδια μάλιστα περίοδο, δηλαδή, κατὰ τὴ μετὰβάσῃ του στὸ Karlsbad τὸ 1712, ὁ Μ. Πέτρος συνάντησε στὴ Δρέσδη τὸν Γερμανὸ γιατρὸ Gottlob Schober, τὸν ὁποῖο προσέλαβε ἐπίσης στὴν ὑπηρεσία του⁴⁶.

Μετὰ τὶς ἐκτενεῖς αὐτὲς ἀναφορὲς στὴ συνάντηση τοῦ Ἑλλαδίου μὲ τὸν Μ. Πέτρο τὸ 1712, παρουσιάζεται ἐνδιαφέρον νὰ ἐξετάσουμε τὴ μετέπειτα περίοδο τῆς ζωῆς του κυρίως μετὰ τὸ 1714, ὁπότε εἶχε ἐκδοθεῖ τὸ ἔργο του *Status*. Στὸ βιβλίον αὐτὸ ὁ Ἑλλάδιος ἀναφέρει —μεταξὺ τῶν ἄλλων— ὀρισμένα χρήσιμα βιογραφικὰ του στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα βοηθοῦν στὴν ἀνασυγκρότηση τῆς μέχρι τότε ζωῆς καὶ δράσης του. Ἀλλὰ τί συμβαίνει μετὰ τὸ 1714; Τὰ ἔργα τοῦ Ἑλλαδίου χάνονται ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ προσκήνιο. Ἀκόμη καὶ λόγιοι τῆς ἐποχῆς του, τόσο Ἕλληνες ὅσο καὶ ξένοι, δείχνουν νὰ ἀγνοοῦν πλήρως τὶς τύχες τοῦ Ἑλλαδίου μετὰ τὸ 1714. Ὁ μὲν Γ. Ζαβίρας σημείωσε τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά: «Τὰ μετὰ τὴν συγγραφὴν τοῦ βιβλίου τούτου περιστατικὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ εἰσὶ παρ' ἡμῖν ἄδηλα»⁴⁷. Ὁ δὲ F. Jacobs σημείωσε γιὰ τὴν περίοδο τῆς ζωῆς του μετὰ τὸ Altdorf: «Die weiteren Schicksale desselben

nauchnykh svyazei, Moskva / Leningrad 1961. Βλ. ἐπίσης Μ. Malin, «Anglo-russkie kul'turnye i nauchnye svyazi (do osnovaniia Peterburgskoi Akademii nauk)», *Vestnik Istorii Mirovoi Kul'tury* 3 (1957) 98-107.

45. Βλ. τὶς χαρακτηριστικὰ μαρτυρίες τῶν J. Perry καὶ A. Gordon γιὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ Erskine στὸ ἔργο τοῦ Richter, *Geschichte*, Bd. III., ὁ.π., σ. 116. Ὁ Ἑλλάδιος, *Status*, ὁ.π., σ. 287, τὸν χαρακτήρισε «vir humanissimus».

46. Βλ. Richter, *Geschichte*, Bd. III., ὁ.π., σ. 135-136. Βλ. ἐπίσης G. Halem, *Leben Peters des Großen*, Bd. II., Münster/Leipzig 1803, σ. 74.

47. Γ. Ι. Ζαβίρας, *Νέα Ἑλλάς ἢ Ἑλληνικὸν θέατρον*, Ἀθῆναι 1872, Ἀνατύπώσεις Α' Ἐκδόσεως μὲ ἐπιμέλεια Τ. Γριτσόπουλου, Ἀθῆναι 1972, σ. 139.

[sc. τοῦ Ἑλλαδίου] sind unbekannt»⁴⁸. Ποιές εἶναι οἱ πιθανές ἐξηγήσεις τῆς αἰφνίδιας καὶ ἀνεξήγητης αὐτῆς «ἐξαφάνισης» τοῦ Ἑλλαδίου;

Ἀρχικά, θὰ μπορούσε νὰ ὑποθεθεῖ ἕνας ξαφνικὸς θάνατος τοῦ Ἑλλαδίου στὴν περιοχὴ τοῦ Altdorf καὶ τῆς Nürnberg, παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, ἀφοῦ τὸ 1714 ἦταν περίπου μὲν 28 ἐτῶν. Τὸ παράδοξο ὅμως στὴν περίπτωση αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπουσία κάποιας σχετικῆς πληροφορίας ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν Γερμανῶν λογίων (π.χ. G. G. Zeltner⁴⁹, G. A. Will⁵⁰), οἱ ὅποιοι ἔγραψαν γιὰ τὴν πνευματικὴ κατάστασι τῆς περιοχῆς αὐτῆς τότε καὶ οἱ ὅποιοι μνημόνευσαν καὶ τὸν Ἑλλάδιο. Ἄν λοιπὸν εἶχε ἀποβιώσει γύρω στὰ 1714/15 ἢ ἔστω καὶ λίγο ἀργότερα στὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ γερμανικοῦ χώρου, τότε πιθανότατα θὰ ὑπῆρχε κάποια ἀναφορὰ καὶ στὸ γεγονός αὐτό.

Ἡ δευτέρη ὑπόθεσι σχετίζεται μὲ τὴν πιθανὴ ἐπιστροφὴ τοῦ Ἑλλαδίου στὴν ὀθωμανικὴ ἐπικράτεια ὕστερα ἀπὸ τὴ μακροχρόνια περιπλάνησή του σὲ δυτικοευρωπαϊκὲς χώρες. Τὸ γεγονὸς δὲ ὅτι ὁ Ἑλλάδιος εἶχε ἔλθει σὲ πολλὰ συγκρούσεις μὲ λογίους τῆς ἐποχῆς του στὴ Δύση, ὑπερασπιζόμενος τὴν Ὀρθόδοξίαν καὶ τὸν Ἑλληνισμό καθὼς καὶ τὸ μορφωτικὸ ἐπίπεδο τῶν συμπατριωτῶν του, καθιστᾷ πιθανὴ τὴν ἀναζήτησι ἀλλαγῆς περιβάλλοντος ἀπὸ μέρους του. Ἀπὸ τὴν ἀπαντητικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Μάρκου Πορφυροπούλου τοῦ Κυρίου μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1714-1715 πρὸς τὸν Ἑλλάδιο διαπιστώνουμε ὅτι τὸ

48. F. Jacobs, «Alexander H. [= Helladios oder Helladius] aus Thessalien», στὸ J. S. Ersch - J. G. Gruber (Hrsg.), *Allgemeine Encyclopädie der Wissenschaften und Künste*, Zweite Section, Fünfter Theil, Leipzig 1829, σ. 156.

49. Βλ. σχετικὰ G. G. Zeltner, *Vitae Theologorum Altorphinorum [...]*, Norimbergae et Altorphii 1722, σ. 449, ὑποσ. d, ὅπου ἀναφέρεται ὁ «Helladius, noster, Larissaeus» σὲ σχέση μὲ τὸν καθηγητὴ τῆς Θεολογίας στὸ Altdorf Christophorus Sonntag (1654-1717). Ὁ Sonntag γνῶριζε καλὰ ἑλληνικά, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὶς 12 *Disputationes* σὲ ἑλληνικὴ γλῶσσα, τὶς ὁποῖες συντάξε σὲ συνεργασία μὲ διαφόρους φοιτητὲς (βλ. Zeltner, ὁ.π., σ. 466). Μία ἀπ' αὐτὰς ἔγινε μὲ τὴ συνεργασία τοῦ Ἑλλαδίου τὸ Νοέμβριον τοῦ 1709 καὶ φέρει τὸν τίτλον: *Ἡθικὴν πανάρετον τῶν ἀκριβῶς περιπατούντων Χριστιανῶν, ἐν τῇ Παλαιολογίᾳ Ἀκαδημίᾳ πρὸς διάλεξιν τὴν δημοσίαν τῇ ἑκτῇ μεσοῦντος τοῦ Πνευματικῶν, ἀπθ', καθέδρας τῆς Θεολογικῆς ἐπιβιβάζουσιν ὁ προστάτης Χριστοφόρος ὁ Σωνντάγιος ὁ τῆς Θεολογίας Πρωτοδιδάσκαλος καὶ Πρωτοεκκλησιαστής, ὁ τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστάτης, καὶ ὁ Θεσιοφύλαξ Ἀλέξανδρος Ἑλλάδιος Λαρισσαῖος ὁ Θεσσαλός. Ἐκ μολυβδογραφείου τοῦ Ἰούστου Ὀλλέλλειου Κωλεσίον, τοῦ Τυποθέτου Ἀκαδημικοῦ. Ἐπίσης, ἕνα ἀφιερωτικὸ ἐπίγραμμα γιὰ τὸν Ἑλλάδιο «ἐπικροτήματος χάριν πεποίηκε Χριστόφορος ὁ Σωνντάγιος, ὁ τῆς Θεολογίας καὶ ἑλληνικῆς γλώττης δόκτωρ», τὸ ὁποῖο βρίσκεται στὸ ἔργο τοῦ Ἑλλαδίου *Σταχνολογία τεχνολογικὴ τῆς Ἑλλάδος φωνῆς [...]*, Noribergae 1712.*

50. Βλ. G. A. Will, *Geschichte und Beschreibung der Nürnbergischen Universität Altdorf*, Neudruck der 2. Ausgabe Altdorf 1801 mit Nachträgen von Chr. C. Nopitsch, Aalen 1975, σ. 141, ὑποσ. *, ὁ ὁποῖος κάνει λόγο γιὰ τὸν γνωστὸ γραμματικὸ (der bekannte Grammatiker) Ἀλέξανδρον Ἑλλάδιο ὡς ἕναν ἀπὸ τοὺς ἑλληνικοὺς φοιτητὲς ποὺ εἶχαν σπουδάσει στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Altdorf.

γενικότερο κλίμα τῆς Δύσης δὲν ἦταν ἰδιαίτερα θετικό τότε γιὰ τὸν Ἑλλάδιο⁵¹. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Μάρκου εἶχε χαρακτήρα παραμυθητικό καὶ παρακλητικό γιὰ νὰ συνεχίσει ὁ Ἑλλάδιος τὴν ὑπεράσπιση τῆς πατρώας θρησκείας καὶ παράδοσης στὸν ἐχθρικό καὶ ὑπεροπτικό περίγυρο τῆς Δύσης. Ἄν λάβουμε μάλιστα ὑπόψη μας καὶ τὶς ἀντιδράσεις ποὺ προκάλεσε τὸ ἔργο του *Status* καὶ τὴν ὀξύτατη κριτικὴ ποὺ τοῦ ἄσκησε ὁ Gesner, τότε κατανοοῦμε εὐκολότερα τὸ δυσμενὲς αὐτὸ κλίμα γιὰ τὸν Ἑλλάδιο στὴ Δύση. Ἡ ἐπιστροφή του λοιπὸν στὰ μέρη τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ εἰδικότερα στὶς Παραδουνάβιες ἡγεμονίες φαίνεται ἀρκετὰ πιθανή, ἂν ἀναλογιστεῖ κανεὶς τὶς ἰδιαίτερες σχέσεις ποὺ εἶχε ὁ Ἑλλάδιος μὲ τὶς περιοχὲς αὐτές (π.χ. μὲ τὸν Constantin Brâncoveanu, τὸν ὁποῖο ἀπεκάλεσε «Dominus meus longe Clementissimus»⁵²), τὶς ὁποῖες φαίνεται ὅτι γνώριζε σὲ ἱκανοποιητικό βαθμὸς⁵³.

Ἡ ὑποθετικὴ ὅμως αὐτὴ θεωρία συναντᾷ πάλι ὀρισμένα ἐμπόδια. Σὲ ποιο μέρος συγκεκριμένα ἐπέστρεψε ὁ Ἑλλάδιος; Στὸν τόπο καταγωγῆς του, δηλαδή στὴ Λάρισα, στὴν Ἀδριανούπολη καὶ στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου εἶχε ζήσει γιὰ κάποιο διάστημα, ἢ τέλος στὶς Παραδουνάβιες ἡγεμονίες, οἱ ὁποῖες βρισκόνταν στὴν ἀρχὴ τῆς Φαναριώτικης διοίκησής τους; Ἐπιπλέον, ποιά ἦταν ἡ μετέπειτα δράση του ἐκεῖ; Τὸ σημαντικότερο ὅμως πρόβλημα ἐδῶ εἶναι ὅτι δὲν ἔχουμε στὴ διάθεσή μας κάποια σχετικὴ πληροφορία ἀπὸ τοὺς λογίους τῆς ἐποχῆς. Γιατὶ, λόγου χάριν, δὲν τὸν ἀνέφερε καθόλου ὁ γιατρὸς Δημήτριος Προκοπίου, ὁ ὁποῖος στὸ κείμενό του «Ἐπιτετμημένη ἐπαρίθμησης τῶν κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα λογίων Γραικῶν καὶ περὶ τινων ἐν τῷ νῦν αἰῶνι ἀνθούτων», ποὺ συντάχθηκε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1721 στὸ Βουκουρέστι ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ ἐργοδότη του Νικολάου Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου⁵⁴, παρότι ἔκανε λόγο γιὰ κάποιους πολὺ γνωστοὺς καὶ συγχρόνους τοῦ Ἑλλαδίου, ὅπως γιὰ τὸν Ἀναστάσιο Μιχαήλ; Ἡ Ἐπιτετμημένη ἐπαρίθμησης δημοσιεύθηκε μάλιστα στὸ πολύτομο ἔργο *Bibliotheca Graeca* τοῦ J. A. Fabricius, ὅπου εἶχε μνημονευτεῖ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Ἑλλαδίου γενικά⁵⁵. Ἐπομένως εἶναι ἀπίθανο νὰ ἀγνοοῦσε ὁ

51. Βλ. Ἀγγελικῆς Νικολοπούλου, «Ἐπιστολὴ Μάρκου τοῦ Κυπρίου πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Ἑλλάδιον», *Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν* 44 (1979/80) 331-344.

52. Βλ. Helladius, *Status*, ὁ.π., σ. 12.

53. Βλ. ὁ.π., σ. 8-21, ὅπου ἀναφέρεται στὰ βιβλία ποὺ εἶχαν τυπωθεῖ στὴ Μολδαβία καὶ κυρίως στὴ Βλαχία.

54. Γιὰ τὸ κείμενο αὐτὸ τοῦ Προκοπίου καὶ τὴ σημασία του, βλ. τὴν κατατοπιστικὴ μελέτη τοῦ Ν. Κ. Ψημμένου, «Ἡ Ἐπιτετμημένη Ἐπαρίθμησης τοῦ Δημητρίου Προκοπίου ὡς πηγὴ γνώσης τῆς νεοελληνικῆς φιλοσοφίας», *Ἡπειρωτικά Χρονικά* 24 (1982) 204-248.

55. Βλ. J. A. Fabricii, *Bibliotheca Graeca* [...], editio nova [...] curante G. C. Harles, Volumen 6, Hamburgi 1798, σ. 335 καὶ Volumen 11, Hamburgi 1808, σ. 633-634. Βλ. καὶ Theophilus [Gottlieb] Christophorus Harles, *Introductio in Historiam Linguae Graecae*, Altenburgi 1778, σ. XXXIV. Τοῦ ἴδιου, *Index in Ioannis Alberti Fabricii Bibliothecae Graecae*, Lipsiae 1838, σ. 45.

Προκοπίου τελείως τὸν Ἑλλάδιο, κυρίως δὲ ἂν μετὰ τὸ 1714 ὁ τελευταῖος εἶχε ἐπιστρέψει στὶς Παραδουνάβιες ἡγεμονίες.

Ἡ τρίτη ἐκδοχὴ σχετίζεται μὲ τὴν πιθανὴν μετάβαση τοῦ Ἑλλαδίου στὴ Ρωσία, ἡ ὁποία ἐνισχύεται ἐξ αἰτίας τῆς συνάντησής του μὲ τὸν Μ. Πέτρο στο Karlshad τὸ 1712 καὶ τῆς ἐγκωμιαστικότητος ἀφιέρωσης σ' αὐτὸν τοῦ βιβλίου του *Status*. Δὲν ἀποκλείεται οἱ ἐνέργειες αὐτῆς τοῦ Ἑλλαδίου νὰ ἀποσκοποῦσαν στὴν προετοιμασίαν τοῦ ἐδάφους γιὰ τὴ μελλοντικὴ του μετάβαση στὴ Ρωσία. Ἐπίσης, ἡ ὑπόθεση αὕτη ἐνισχύεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι πολλοὶ Ἑλληγες σχετίζονταν μὲ τὴ Ρωσία τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους γινώριζε ὁ Ἑλλάδιος προσωπικά (π.χ. τὸν Ἀναστάσιο Μιχαήλ). Ἐπομένως, δὲν φαίνεται ἀπίθανο νὰ μετέβη καὶ ὁ Ἑλλάδιος μετὰ τὸ 1714 στὴ Ρωσία, ὅπου τὸ ὅλο κλῆμα θὰ ἦταν σαφῶς θετικότερο γιὰ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ ἔργο του. Τὸ πρόβλημα ὅμως ποὺ παραμένει εἶναι ἂν ὑπάρχει κάποια μαρτυρία γιὰ τὸ γεγονὸς αὐτό.

Ὁ ἐντοπισμὸς κάποιων στοιχείων γιὰ τὸ παραπάνω πρόβλημα κατέστη δυνατός ἀπὸ τὴν ἔρευνά μας. Συγκεκριμένα, ὁ Wilhelm Michael von Richter (1767-1822), καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Μόσχας, ὁ ὁποῖος δημοσίευσε μίαν λεπτομερεῖς ἱστορίαν τῆς ἱατρικῆς στὴ Ρωσία, ἔκανε λόγο γιὰ κάποιον «Doctor Alexander Cheladius». Αὐτὸς εἶχε φθάσει τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1715 διὰ μέσου τοῦ Κιέβου στὴ Μόσχα. Ὁ Richter ἀνέφερε ἐπίσης ὅτι στὸ ἀρχαιολογικὸ ὑλικὸ ποὺ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὴν ἀντλησὴ πληροφοριῶν, δὲν ὑπῆρχε κάτι ἄλλο γιὰ τὸν Ἑλληνα αὐτὸν γιατρό⁵⁶. Προφανῶς ὁ Richter ἀγνοοῦσε τὸν Ἑλλάδιο καὶ τὶς προηγούμενες ἱατρικὲς του σπουδὲς στὸ Altdorf. Παράλληλα, ὁ Richter χρησιμοποίησε τὴν ἀσυνήθιστη λατινικὴ μορφή τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἑλλαδίου (Cheladius ἀντὶ γιὰ Helladius). Αὕτη εἶχε ἐπηρεαστεῖ πιθανότατα ἀπὸ τὴν ἀπλὴ μεταγραφή τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἑλλαδίου στὰ ρωσικά (Хеладий), ὅπως τὴν εἶχε δεῖ μᾶλλον ὁ Richter στὰ χειρόγραφα ποὺ ἐξέτασε. Αὐτὸ δείχνει ἐπιπλέον ὅτι ἀγνοοῦσε τὸ ποιὸς ἦταν ὁ συγκεκριμένος Ἑλληνας γιατρός.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἐκπλήσσει. Γενικὰ εἶναι γνωστὸ ὅτι τὰ κύρια ἐνδιαφέροντα τοῦ Ἑλλαδίου ἦταν θεολογικά, φιλοσοφικά καὶ φιλολογικά, ὅπως φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὰ δύο μεγαλύτερα ἔργα του καὶ ἀπὸ τὶς προηγούμενες σπουδὲς του. Ἐτσι, τόσο στὴν ἐποχὴ του ὅσο καὶ μεταγενέστερα ὁ Ἑλλάδιος θεωρεῖται κυρίως «γραμματικὸς»⁵⁷, δηλαδὴ ἀσχολούμενος μὲ θέματα

56. Βλ. Richter, *Geschichte*, Bd. III., ὁ.π., σ. 147: «Von diesem griechischen Arzte ist in den Handschriften weiter nichts zu finden, als dass er im Septembermonathe 1715 über Kiew nach Moskwa gekommen ist».

57. Βλ. ἐνδεικτικὰ Christophorus Sax, *Onomasticon Literarium, sive NOMEN-CLATOR Historico-Criticus praestantissimorum omnis aetatis, Populi, artiumque formulae scriptorum [...]*, Pars sexta, Traiecti ad Rhenum 1788, σ. 198. Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα

γραμματικῆς, κειμένων καὶ γενικότερα φιλολογίας. Ἐν τούτοις, πέρα ἀπὸ τὰ παραπάνω ἐνδιαφέροντα καὶ τὶς σχετικὲς σπουδὲς τοῦ, ὁ Ἑλλάδιος εἶχε ἐγγραφεῖ ὡς φοιτητῆς τῆς Ἱατρικῆς (*studiosus Medicinae*) στὸ Altdorf καὶ ἐπομένως εἶχε παρακολουθήσει ἐκεῖ βασικὰ ἱατρικὰ μαθήματα⁵⁸. Μάλιστα, στὸν ὑποθετικὸ διάλογο περὶ τῆς προφορᾶς τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας στὴν Εὐρώπῃ μεταξὺ τοῦ Μελίσσου καὶ τοῦ Ἀγαπίου, τὸν ὁποῖο ὁ Ἑλλάδιος προέταξε στὸ ἔργο τοῦ *Σταχυολογία τεχνολογική* τῆς Ἑλλάδος φωνῆς [...], (*Noribergae 1712*)⁵⁹, ὁ ἴδιος ὁ συγγραφέας κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴ μορφή τοῦ Ἀγαπίου, γιὰ τὶς σπουδὲς τοῦ ὁποῖου ἀναφέρονται τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά: «Γραμματικὸς γὰρ ἡμῖν, οὐκ ἂν νυνὶ γένοιο, τὸσαῦτα περὶ τὴν φιλοσοφίαν πρότερον, καὶ θεολογίαν πεπονηκώς· καὶ νῆ Δία, καὶ περὶ τὴν ἱατρικὴν τρίτον τοῦτον ἐναιυτὸν διατρίβων ἔχεις»⁶⁰. Γνωρίζουμε ὅτι ὁ Ἑλλάδιος εἶχε ἐγγραφεῖ δωρεὰν στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Altdorf τὴν 1 Ἰουνίου 1709⁶¹ καὶ ὅτι ὁ παραπάνω διάλογος δημο-

γὰ τὸν Ἑλλάδιο στὰ ἀκόλουθα λεξικά: C. G. Jöcher (Hrsg.), *Allgemeines Gelehrten-Lexicon* 2 (1750) 1468 καὶ *Nouvelle Biographie Générale* 23 (1858) 841.

58. Βλ. τὴν ἱατρικὴ *Disputatio* τοῦ 1712 —προφανῶς γιὰ τὴν ἀπόκτηση τοῦ πτυχίου τῆς ἱατρικῆς (*pro gradu*)— ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ Praeses καθηγητῆ τῆς Ἱατρικῆς Johannes (Johann) Mauricius (Moritz) Hoffmann (1653-1727), στὴν ὁποία ὁ Ἑλλάδιος συμμετεῖχε ὡς Respondens καὶ εἶχε συντάξει καὶ ὑπερασπίζεται τὶς σχετικὲς θέσεις ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω *Disputatio*. Στις 23 Σεπτεμβρίου 1712 ὁ Ἑλλάδιος ἔλαβε δῶρο τὸ συμβολικὸ ποσὸ τῶν 6 φλωρινίων (*Gulden*) ἀπὸ τὴν πανεπιστημιακὴ σύγκλητο «*pro dedicatione disputationis sub praesidio dni. D. Hoffmanni habitae*». Βλ. E. von Steinmeyer, *Die Matrikel der Universität Altdorf*, Zweiter Teil: Register, Würzburg 1912, σ. 279. Τὸ κείμενο τῆς *Disputatio* αὐτῆς δημοσιεύτηκε ὡς *Specimen XIX*, στὸ ἔργο τοῦ J. M. Hoffmann, *Disquisitio corporis humani anatomico-pathologica rationibus et observationibus veterum et recentiorum singulari studio collectis confirmata*, Altdorfi-Noricorum A.C. MDCCXIII, σ. 301-316 καὶ ἀναφέρεται στὸ αὐτὸ καὶ στὴν ἀκοή. Βλ. μιὰ βιβλιοκρισία τοῦ ἔργου τοῦ J. M. Hoffmann στὸ περιοδικὸ *Acta Eruditorum anno MDCCXIII*, Lipsiae MDCCXIII, σ. 452-455. Ὁ J. M. Hoffmann εἶχε διατελέσει τρεῖς φορές πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Altdorf καὶ δώδεκα φορές κοσμήτωρ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς. Γιὰ τὸν J. M. Hoffmann, βλ. ἀρχικὰ Io. Iac. Baierus, *Biographiae Professorum Medicinae qui in Academia Altorfina unquam vixerunt*, Norimbergae et Altorfii 1728, σ. 129-140. Βλ. ἐπίσης πρὸ πρόσφατα D. Flessa, *Die Professoren der Medizin zu Altdorf von 1580-1809*, Dr. med. Dissertation, Universität Erlangen-Nürnberg 1969, σ. 33-35. K. Sauer-Haeberlein, *Personalbibliographien der Professoren der Medizin zu Altdorf von 1580-1809*, Dr. Med. Dissertation, Universität Erlangen-Nürnberg 1969, σ. 57-72. Βλ. ἐπίσης *Deutsches Biographisches Archiv*, Microfiche-Edition, München: K. G. Saur 1982, 556: 111-112, 120-134.

59. Βλ. τὴν ἀνατύπωση τοῦ διαλόγου αὐτοῦ στὸ Κ. Θ. Σάθας, *Νεοελληνικῆς φιλολογίας παράρτημα. Ἱστορία τοῦ ζητήματος τῆς νεοελληνικῆς γλώσσας*, Ἐν Ἀθήναις 1870, σ. 320-336.

60. Ὁ.π., σ. 320.

61. Βλ. E. von Steinmeyer (Hrsg.), *Die Matrikel der Universität Altdorf*. Erster Teil: Text, Würzburg 1912, σ. 489: «Alexander Helladius, Larissaeus, gratis».

σιεύτηκε τὸ 1712. Ἐπομένως, συνάγεται ὅτι τὰ τρία αὐτὰ χρόνια τῶν σπουδῶν του στὸ Altdorf ἦταν βασικὰ ἀφιερωμένα στὴ σπουδὴ τῆς ἱατρικῆς. Στὶς ἱατρικὲς σπουδὲς τοῦ Ἑλλαδίου, μάλιστα δὲ ὑπαινισσόμενος καὶ τὴν *Disputatio* του σχετικὰ μὲ τὴν ἀκοή, ἀναφέρεται καὶ ὁ φίλος του Ἀναστάσιος Μιχαήλ στὸ ἐπίγραμμα ποὺ τοῦ ἀφιέρωσε μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ *Status*: «Θρέψε πάλοι πηλείδην, καὶ θάψ' Ἱπποκράτην, / Τὼ δίδδεν γεγάατ' Ἀλκιμοὶ Ἰατέρων. / Τοὶ δὲ καὶ αὐτίω Ἰατρίης ὄχα φρεσσι μέμηλε. / Καὶ γινῶσιν Βοτανῶν ἔξοχα φρεσσι φέρεις. / Ἱπποκράτης ἄρ' ἔοις, καὶ Ἀλέξανδρος θεοειδής»⁶². Ἡ ἐπαφὴ τοῦ Ἑλλαδίου μὲ τὴν ἱατρικὴ φαίνεται ἔμμεσα καὶ σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ ἔργου του *Status* τόσο ἀπὸ τὸ λεξιλόγιό του ὅσο καὶ ἀπὸ τὶς εἰδήσεις ποὺ ἐνίοτε παραθέτει⁶³. Πιθανῶς ὁ Ἑλλάδιος εἶχε ἀποκτήσει κάποιες ἱατρικὲς γνώσεις καὶ προηγουμένως, δεδομένου ὅτι ἱατρικὰ μαθήματα περιλαμβάνονταν καὶ στὸ curriculum τοῦ Greek College τῆς Ὁξφόρδης⁶⁴. Τέλος, ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Μᾶρκος ὁ Κύπριος στὴν προαναφερθεῖσα ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Ἑλλάδιο ἀνέφερε ὅτι αὐτὸς εἶχε σπουδάσει καὶ ἱατρικῇ⁶⁵. Ἡ ἱατρικὴ ἰδιότητά τοῦ Ἑλλαδίου πάντως δὲν φαίνεται νὰ εἶναι γνωστὴ στοὺς ἐρευνητὲς τῆς ἱστορίας τῆς ἐλληνικῆς ἱατρικῆς καὶ τῶν Ἑλλήνων γιατρῶν τῆς περιόδου αὐτῆς⁶⁶.

Ἡ ἀτυχία ὅμως στὴν περίπτωσή μας εἶναι ὅτι ὁ Richter δὲν ἐντόπισε στὰ χειρόγραφα ποὺ ἐξέτασε κάποια αὐτοβιογραφικὴ κατάρθεση τοῦ Ἑλλαδίου, τὴν ὁποία συνήθως μετὰ τὸ 1689 εἶχαν τὴν υποχρέωση νὰ δίνουν στὰ σύνορα οἱ ξένοι ὑπῆκοοι ποὺ ἐφθάναν στὴ Ρωσία, ἀν καὶ μετὰ τὸ 1692 τὸ μέτρο αὐτὸ δὲν ἐφαρμοζόταν πάντοτε⁶⁷. Τέτοιες καταθέσεις εἶναι σὲ ἄλλες περιπτώσεις

62. Helladius, *Status*, ὁ.π., χ.σ.

63. Βλ. ἐνδεικτικὰ ὁ.π., σ. 17, 60, 87, 168-173, 189, 191.

64. Βλ. E. D. Tappe, «The Greek College at Oxford, 1699-1705», *Oxonienisia* 19 (1954) 96.

65. Βλ. Νικολοπούλου, «Ἐπιστολὴ Μάρκου», ὁ.π., σ. 338: «Τοῦτο δὲ ὅτι τοῖς ἐλευθερίοις μαθήμασιν ἐπεντυφῆς, τῶν τε θύραθεν καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερᾶς αὐλῆς, τὰ τῆς φιλοσοφίας ὄργανα τελεσθεῖς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀσκληπιάδαις συνταχθεῖς, μὴ ὅτι γε σαυτῷ, ἀλλὰ γε δὴ χιτῆροισι πλείστοις χρήσιμος ἐγεγόνεις· καὶ γὰρ τοι τῷ μὲν φιλαν(θρώπῳ) τῆς τέχνης τὰ κατὰ τὸ σῶμα πάθῃ θεραπεύων, τῇ δὲ τῶν ἐπιστημῶν καὶ θεωρητικῶν ἔξων δυνάμει καὶ τελειότητι τὰ τῆς ψυχῆς κινήματα ρυθμίζων καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον μεταποιῶν ταῖς σοφαῖς παραφάσεσι, πῶς οὐκ ἂν λυσitteλής μάλ' ἐν δίκῃ λογισθείης;».

66. Τὸν Ἑλλάδιο δὲν ἀναφέρει καὶ ὁ Ν. Κ. Βλάχος, «Θεσσαλοὶ γιατροὶ (ΙΖ-ΙΘ αἰ.)», *Ἀρχεῖον Θεσσαλικῶν Μελετῶν* 3 (1974) 7-74, οὔτε ὁ Ἀθ. Ι. Γκιάλας, *Ἡ ἐλληνικὴ ἱατρικὴ παιδεία καὶ οἱ φορεῖς αὐτῆς κατὰ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα*, Διατριβὴ ἐπὶ ὑφηγεσίᾳ, Ἀθῆναι 1977. Ὁ γιατρὸς Ἑλλάδιος δὲν ἀναφέρεται οὔτε στὴν ἐκτενῆ κριτικὴ τῆς διατριβῆς τοῦ Γκιάλα ἀπὸ τὸν Φ. Κ. Μπουμπουλίδη, «Συμβολὴ στὴν ἔρευνα γιὰ τοὺς Ἑλληνας γιατροὺς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος», *Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν* 43 (1977/78) 397-421.

67. Βλ. Richter, *Geschichte*, Bd. II., ὁ.π., σ. 386-387.

(π.χ. για τὸν E. Placius) σημαντικότερες, γιατί ἀποκαλύπτουν τελείως ἀγνωστες πτυχές τοῦ μέχρι τότε βίου καὶ τῆς δράσης τους. Πάντως ἀγνοοῦμε πρὸς τὸ παρὸν ἀπὸ ποιοῦ σημείου συγκεκριμένα μετέβη ὁ Ἑλλάδιος διὰ μέσου τοῦ Κιέβου στὴ Μόσχα. Μὲ ἄλλα λόγια, δὲν γνωρίζουμε ἂν ἐπέστρεψε γιὰ κάποιον διάστημα μεταξύ τοῦ 1714 καὶ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1715 στὴν ὀθωμανικὴ ἐπικράτεια καὶ εἰδικότερα στὶς Παραδουνάβιες ἡγεμονίες. Ἀγνωστες παραμένουν πρὸς τὸ παρὸν ἐπίσης καὶ οἱ λεπτομέρειες τῆς παραμονῆς του στὴ Ρωσία. Σ' ἓνα μεταγενέστερο ἄρθρο γιὰ τὸν Ἑλλάδιο ἀναφέρεται ὅτι αὐτὸς ζοῦσε τὸ 1722 («vivait en 1722»)⁶⁸. Ἀλλὰ δὲν σημειώνεται ἀπὸ ποῦ εἶχε ἀντληθεῖ ἡ πληροφορία αὐτὴ ἢ σὲ ποιοῦ μέρος συγκεκριμένα ζοῦσε ἀκόμη ὁ Ἑλλάδιος τὸ 1722, δηλαδή, στὴ Ρωσία ἢ κάπου ἄλλου.

Τὸ σημαντικό πάντως ἀπὸ τὴν παραπάνω μαρτυρία εἶναι ὅτι ὁ Ἑλλάδιος μετέβη στὴ Ρωσία ὡς γιατρός σὲ σχετικὰ σύντομο διάστημα μετὰ τὴ δημοσίευση τοῦ βιβλίου του *Status* τὸ 1714. Μὲ βάση τὸ γεγονὸς αὐτό, μπορούμε βάσιμα νὰ υποθέσουμε ὅτι στὴ μετάβαση αὐτὴ τοῦ Ἑλλαδίου στὴ Ρωσία κάποιον ρόλο εἶχε παίξει ὁ προαναφερθεὶς Erskine, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε ἐξέταξε καὶ ἐνέκρινε τοὺς ξένους γιατροὺς ποὺ ἔπρεπε νὰ μετακληθοῦν καὶ νὰ προσληφθοῦν στὴ Ρωσία τότε. Μὲ βάση τὴν πληροφορία τοῦ Richter, εἶναι πλέον βέβαιο ὅτι οἱ προηγούμενες ἐνέργειες τοῦ Ἑλλαδίου ἀποσκοποῦσαν σαφῶς στὴν προετοιμασία τοῦ ἐδάφους γιὰ τὴ μελλοντικὴ του μετάβαση στὴ Ρωσία. Ἐπιπλέον, τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἑλλάδιος μετέβη στὴ Ρωσία ὡς γιατρός —προφανῶς γιὰ νὰ ἀπασχοληθεῖ σὲ κάποια ἀνάλογη ἱατρικὴ ὑπηρεσία— δὲν εἶναι κάτι τὸ παράδοξο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἀρχικά, ἐντάσσεται στὶς συστηματικὲς προσπάθειες τοῦ Μ. Πέτρου γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἱατρικῆς στὸ βασίλειό του (μὲ τὴν πρόσληψη ξένων γιατρῶν⁶⁹, τὴν ὀργάνωση νοσοκομείων καὶ ἱατρικῶν σχολῶν, κλπ.)⁷⁰.

68. G. Fournier (fils), «Helladius (Alexandre)», *Biographie Universelle, ancienne et moderne*, Tome 20, Paris 1817, σ. 12.

69. Βλ. συνοπτικὰ Steinfeldt, *Das russische Medizinalwesen*, ὁ.π., σ. 59-61.

70. Πολλὲς σχετικὲς πληροφορίες δίδει ὁ Richter, *Geschichte*, Bd. III., ὁ.π., σ. 1-79. Βλ. ἐπίσης τὸ κείμενο τοῦ ἴδιου στὰ γαλλικά: *Discours sur le mérite éclatant de Pierre-Le-Grand, relativement à la médecine et à la chirurgie dans son empire, prononcé à la séance de la Société Physico-Médicale de l'Université Impériale de Moscou, le 10 Février 1817*, par Guillaume de Richter, Moscou 1817, ὅπου δίνεται μία συνοπτικὴ εἰκόνα τῶν ποικίλων συμβολῶν τοῦ Μ. Πέτρου («cet immortel Monarque [...] le créateur de la Russie moderne») στὸν ἱατρικὸ τομέα. Βλ. ἐπίσης H. Küry - H. Joller, «Die Medizin in Rußland zur Zeit der ersten Romanow», *Ciba Zeitschrift*, Jg. 10, Nr. 114 (September 1948) κυρίως στὶς σ. 4232-4234. M. Wiernikowicz, *Zur Geschichte der russischen Hospitalschulen im 18. Jahrhundert*, Dr. Med. Dissertation, Freie Universität Berlin 1969, κυρίως στὶς σ. 5-11, ἡ ὁποία περιέχει καὶ ἀρκετὴ σχετικὴ βιβλιογραφία (σ. 69-75). J. T. Alexander, «Medical Developments in Petrine Russia», *Canadian-American Slavic Studies* 8 (Summer 1974) 198-221.

Ἀναφέρεται μάλιστα ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μ. Πέτρος εἶχε κάνει μὲ ἐπιτυχία ὀρισμένες χειρουργικὰς ἐπεμβάσεις⁷¹. Τὴν ἴδια δὲ μέριμνα ἐδείξε φυσικὰ ὁ Μ. Πέτρος ὅχι μόνον γιὰ τὴν ἰατρικὴν, ἀλλὰ καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους τομεῖς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς⁷² στὰ πλαίσια τοῦ συστηματικοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ καὶ ἐξευρωπαϊσμοῦ τοῦ κράτους του⁷³.

Αὐτὸ ποὺ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἑλλάδιος δὲν ἦταν ὁ μόνος Ἑλληνας γιατρός ποὺ εἶχε μεταβεῖ στὴ Ρωσία τὴν ἐποχὴ τοῦ Μ. Πέτρου⁷⁴. Ἀρχικὰ εἶχαν ἐργαστεῖ στὴ Ρωσία στὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνα δύο σημαντικοὶ Ἕλληνες γιατροί, ὁ Iacob Pelarino (Ἰάκωβος Πυλαρινός, 1659-1718) τὴν περίοδο 1690-1692⁷⁵, συγγενὴς τῶν ἀδελφῶν Ἰωαννικίου καὶ Σωφρονίου Λειχοῦδη, καὶ ὁ Ioannes Komnin (Ἰωάννης Κομνηνός) τὴν περίοδο 1690-1694⁷⁶. Ἀργότερα διαπιστώνουμε ἐπίσης ὅτι πληθώρα Ἑλλήνων για-

71. Βλ. σχετικὰ Richter, *Geschichte*, Bd. III, ὅ.π., σ. 8-15. Τοῦ ἴδιου, *Discours*, ὅ.π., σ. 6-9.

72. Ἀπὸ τὴν πλούσια σχετικὴ βιβλιογραφία, βλ. ἐνδεικτικὰ τὸ παλαιὸ ἀλλὰ σημαντικὸτατο ἔργο τοῦ P. P. Pekarskii, *Nauka i literatura v Rossii pri Petre Velikom. I. Vvedenie v istoriiu prosveshcheniia v Rossii XVIII stoletia. II. Opisaniie slaviano-russkikh knig i tipografii 1698-1725 godov*, St. Petersburg 1862. Βλ. ἐπίσης M. J. Okenfuss, «Technical Training in Russia under Peter the Great», *History of Education Quarterly* 13 (1973) 325-345. Τοῦ ἴδιου, «Russian Students in Europe in the Age of Peter the Great», στὸ Garrard (ed.), *The Eighteenth Century in Russia*, ὅ.π., σ. 131-145. E. A. Kniazhetskaia, «Nauchnye sviazi Rossii i Frantsii pri Petre I», *Voprosy Istarii* 5 (1981) 91-100.

73. Γιὰ τὶς διαδικασίες αὐτὲς καὶ τὶς ἀντιδράσεις στὸν ἐκδυτικισμό τῆς Ρωσίας τότε, βλ. Daniel L. Schaflly, Jr., «The Popular Image of the West in Russia at the Time of Peter the Great», στὸ Bartlett - Cross - Rasmussen (eds), *Russia and the World*, ὅ.π., σ. 2-21.

74. Βλ. καὶ Karathanassis, «Pierre le Grand», ὅ.π., σ. 50-51.

75. Βλ. Richter, *Geschichte*, Bd. II., ὅ.π., σ. 386-390. Στὴ σ. 172 τοῦ παραρτήματος σημειώνεται ὅτι ὁ συνολικὸς ἐτήσιος μισθὸς τοῦ Πυλαρινοῦ ἦταν 460 ρούβλια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ 160 ἦταν ὁ βασικὸς μισθὸς καὶ τὰ 300 ἐπιπλέον ρούβλια ἀντιστοιχοῦσαν σὲ ἔξοδα διατροφῆς. Πρέπει νὰ σημειωθεῖ ἐδῶ ὅτι ὁ Πυλαρινὸς —μαζὶ μὲ τὸν Ἑμμανουὴλ Τιμόνη, ἓναν ἄλλο σημαντικὸ Ἑλληνα γιατρό— συνέβαλαν ἀποφασιστικὰ στὴν ἐπιστημονικὴ παρουσίαση καὶ διάδοση τῆς ἀνοσοποιητικῆς μεθόδου τοῦ εὐλογιασμοῦ, ἡ ὁποία ἀνοιξε τὸν δρόμο γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ ἐμβολίου τοῦ δαμαλισμοῦ ἀπὸ τὸν E. Jenner. Ἀπὸ τὴ σχετικὴ βιβλιογραφία, βλ. S. Geroulanos, «Iakovos Pylarinos (1659-1718) und sein Beitrag zur Variolation», *Gesnerus* 35 (1978) 264-275.

76. Βλ. Richter, *Geschichte*, Bd. II., ὅ.π., σ. 390-391. Στὴ σελ. 172 τοῦ παραρτήματος σημειώνεται ὅτι ὁ ἐτήσιος μισθὸς τοῦ Κομνηνοῦ ἦταν 300 ρούβλια. Γιὰ τὸν Κομνηνὸ, βλ. ἐπίσης C. Dima-Drăgan, «Le Patriarche Chrysanthé Notaras et le Docteur Jean Comnène — étudiants à Padoue», *Revue des Études Sud-Est Européennes* 7 (1969) 691-693. C. Dima-Drăgan - M. Caratașu, «Un manuscrit grec inédit du docteur Jean Comnène», *Revue des Études Sud-Est Européennes* 9 (1971) 107-120. D. M. Nicol,

τρῶν εἶχε βρεθεῖ καὶ ἐργαστεῖ στὴ Ρωσία: ὁ Evangelistus Mignazzi τὸ 1704⁷⁷· ὁ συμφοιτητὴς τοῦ Ἑλλαδίου στὴν Ἀγγλία Εὐστάθιος Placicus (Πλακίδας) τὸ 1706⁷⁸, ἓνα ἄτομο μὲ πολλὰς ἱκανότητες καὶ γνώσεις. Αὐτὸς ἐργαζόταν ἤδη ὡς γιατρὸς στὴν αὐλὴ τοῦ Constantin Brâncoveanu ὅταν ἔγινε δεκτὸς στὴ συνοδεία τοῦ Λόρδου Paget, καθὼς αὐτὴ πέρασε ἀπὸ τὴ Βλαχία καθ' ὁδὸν πρὸς τὴν Ἀγγλία⁷⁹· ὁ Anastasius Galactiono (Γαλακτίων) τὸ 1707⁸⁰· ὁ Antonius Sevasto (Σεβαστὸς) τὴν περίοδο 1708-ca. 1752⁸¹· ὁ Georgius Dimachi (Δημάκης) τὴν περίοδο 1710-1720⁸²· ὁ Georgius Policala (Πολυκαλῆς) τὴν πε-

---

«The Doctor-Philosopher John Comnen of Bucharest and his Biography of the Emperor John Kantakouzenos», *Revue des Études Sud-Est Européennes* 9 (1971) 511-526. O. Cicanici - P. Cernovodeanu, «Contribution à la connaissance de la biographie et de l'oeuvre de Jean (Hierothée) Comnène (1668-1719)», *Balkan Studies* 12 (1971) 143-186. N. Vătămanu - M. Caratașu, «Trois lettres inédites de Jean Comnène», *Revue Roumaine d'Histoire* 11 (1972) 137-145.

77. Βλ. Richter, *Geschichte*, Bd. III., ὁ.π., σ. 114-115. Τὰ ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων γιατρῶν ἀναφέρονται ἐδῶ μὲ τὸν τρόπο πού τὰ μεταγράφει ὁ Richter.

78. Ὁ.π., σ. 124-125. Συγκεκριμένα ὁ Richter ἀναφέρει τὸ ὄνομά του ὡς «Eustachius Placicus». Μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα «Placicus, Eustachius, Medicus» ἀναφέρεται ἡ ἐγγραφή του στίς 24 Ὀκτωβρίου τοῦ 1705 στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Halle. Βλ. F. Juntke, *Matrikel der Martin-Luther-Universität Halle-Wittenberg. I (1690-1730)*, Halle 1960, σ. 334. Ὁ Richter ἀναφέρει ἐπίσης τὰ ἀκόλουθα μὲ βάση τὴν κατάθεση τοῦ ἴδιου τοῦ Placicus στίς ρωσικὲς ἀρχές. Ὁ Placicus ἦταν ἐλληνικῆς καταγωγῆς καὶ εἶχε γεννηθεῖ στὴν Κωνσταντινούπολη. Σὲ νεαρὴ ἡλικία εἶχε πάει στὸ Danzig τῆς Πολωνίας, ὅπου εἶχε μείνει συνολικὰ 9 χρόνια καὶ εἶχε μάθει τέλεια τὴ γερμανικὴ καὶ τὴν πολωνικὴ γλῶσσα. Ἀργότερα μετέβη στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Ὁλλανδία γιὰ νὰ σπουδάσει ἱατρικὴ. Τίς ἱατρικὲς σπουδὲς του συμπλήρωσε τελικὰ στὴ Frankfurt an der Oder, ὅπου ἀπέκτησε τὸν τίτλο Doctor Philosophiae et Medicinae. Ὁ τίτλος αὐτὸς ἀναγνωρίστηκε καὶ ὁ Placicus προσλήφθηκε ὡς γιατρὸς στὴ φαρμακευτικὴ ὑπηρεσία τῆς Ρωσίας στίς 21 Δεκεμβρίου τοῦ 1706. Ὁ Richter σημειώνει ὅτι δὲν ἦταν γνωστὸς ἡ ζωὴ καὶ ἡ δράση τοῦ Placicus μετὰ τὴν παραπάνω ἡμερομηνία. Τὰ βιογραφικὰ αὐτὰ στοιχεῖα διαφωτίζουν κάπως τὰ ὅσα προκαταρκτικὰ εἶχε ἀναφέρει γιὰ τὸν γιατρὸ αὐτὸν ὁ E. D. Tappe, «Eustachius Placicus, a Physician at the Court of Brâncoveanu, Studies at Oxford», *Revue des Études Roumaines* 3-4 (1955/56) 221-223.

79. Ὁ Ἑλλάδιος, *Status*, ὁ.π., σ. 191, τὸν ἀναφέρει ὡς «Eustathium Placicum, Medicum Bucurestense», παρότι στὸν κατάλογο τῶν συγγραφέων-ὀνομάτων τοῦ ἔργου του χρησιμοποιεῖ τὴ μορφή «Eustachius Placica». Γιὰ τὸν Placicus, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ προαναφερθὲν ἄρθρο τοῦ Tappe, βλ. ἐπίσης τοῦ ἴδιου, «The Greek College», ὁ.π., 101, 105. Τοῦ ἴδιου, «Alumni of the Greek College at Oxford, 1699-1705», *Notes and Queries for Readers and Writers Collectors and Librarians* [Ser. 2] 200 (March 1955) κυρίως στίς σ. 112-114. Βλ. καὶ ἈΘ. Ε. Καραθανάση, *Οἱ Ἕλληνες λόγιοι στὴ Βλαχία (1670-1714)*, Θεσσαλονίκη 1982, σ. 200-201.

80. Βλ. Richter, *Geschichte*, Bd. III., ὁ.π., σ. 184.

81. Βλ. Ὁ.π., σ. 126-129.

82. Βλ. Ὁ.π., σ. 130-131.

ρίοδο 1711-1725⁸³. ὁ Mathaeus Myneat/Miniati (Μηγιάτης)⁸⁴. ὁ Simon Pellarino (Πυλαρινός), γιὸς τοῦ προαναφερθέντος Ἰακώβου Πυλαρινοῦ⁸⁵. καὶ ὁ Michael Schendo (Σκένδος ἢ Σχένδος/Σχενδός) van der Bech⁸⁶. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς γιατροὺς αὐτοὺς ἐργάστηκαν στὴ Ρωσία καὶ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μ. Πέτρου⁸⁷. Ἀργότερα μάλιστα ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι Ἑλλήνες γιατροί, ὅπως ὁ Damianus Sinopaeus (Δαμιανὸς Παρασκευᾶς ὁ Σινωπεύς), ὁ Demetrius Manolaki (Μανολάκης), ὁ Panajota Condoidi (Κοντοειδής) καὶ ὁ Manuil Karazena⁸⁸. Μὲ ἄλλα λόγια, παρατηροῦμε τὴν ἔντονη παρουσία Ἑλλήνων γιατρῶν στὴ Ρωσία στὸ πρῶτο μισό τοῦ 18ου αἰώνα⁸⁹. Σημαντικὸ εἶναι ἐπίσης στὴ συνάφεια αὕτη ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς γιατροὺς αὐτοὺς εἶχαν ἐργαστεῖ στὶς Παραδουνάβιες ἡγεμονίες τὴν ἐποχὴ τοῦ Șerban Cantacuzino καὶ τοῦ C. Brâncoveanu, εἴτε πρὶν, εἴτε μετὰ τὴ μετάβασή τους στὴ Ρωσία (π.χ. ὁ Ἰακώβος Πυλαρινός⁹⁰, ὁ Κομνηνός, ὁ Mignazzi, ὁ Placicus, ὁ Schendo van der Bech)⁹¹, δηλαδὴ, σ' ἓναν γεωγραφικὸ χῶρο μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε σχετιστεῖ καὶ ὁ Ἑλλάδιος στὸ παρελθόν. Ἀλλωστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Brâncoveanu εἶχε διατηρήσει σχέσεις μὲ τὴ Ρωσία τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ εἶχε ἐπιχειρήσει τὸν ἐκδυτικισμὸ τῆς Βλαχίας, ὅπως ἀκριβῶς ὁ Μ. Πέτρος τῆς Ρωσίας⁹². Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονεῖται ὅτι ἡ ἡγεμονικὴ αὐλὴ τοῦ Brâncoveanu εἶχε τὸ προνόμιο νὰ φιλοξενεῖ σημαντικοὺς λογίους (π.χ. τὸν Σεβαστὸ Κυμινῆτη, τὸν Ἰωάννη Καρσούλλη,

83. Βλ. Ὁ.π., σ. 131-133.

84. Βλ. Ὁ.π., σ. 158-160.

85. Βλ. Ὁ.π., σ. 171-172.

86. Βλ. Ὁ.π., σ. 172-177. Γιὰ περισσότερα στοιχεῖα, βλ. P. Cernovodeanu - N. Vătămanu, «Un médecin princier moins connu de la période phanariote: Michel Schendos van der Bech (1691 - env. 1736)», *Balkan Studies* 18 (1977) 13-30. Σὲ κείμενό του γιὰ τὴν πνευματικὴ κατάσταση τῆς Ρωσίας στὶς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰώνα, ὁ M. Schendo van der Bech («Praesens Russiae Literariae Status»), στὸ *Acta Physico-Medica Academiae Caesareae Leopoldino-Carolinae Naturae Curiosorum exhibentia Ephemerides [...] Appendix*, Vol. I, Norimbergae 1727, σ. 131-149) δὲν ἀνέφερε πάντως τὸν Ἑλλάδιο, παρότι ἔκανε λόγο γιὰ ἄλλους Ἑλλήνες γιατροὺς καὶ λογίους στὴ Ρωσία τότε (σ. 137-139).

87. Βλ. Richter, *Geschichte*, Bd. III., ὁ.π., σ. 199, 244, 583-587.

88. Γιὰ τοὺς γιατροὺς αὐτοὺς, βλ. Ὁ.π., σ. 280-281, 409-410, 436-439, 502, 609-611.

89. Γιὰ ὀρισμένους ἀπὸ τοὺς παραπάνω γιατροὺς, βλ. ἐπιπλέον στοιχεῖα καὶ βιβλιογραφικὲς παραπομπές στὸ Μπουμπουλίδη, «Συμβολή», ὁ.π., 402, 408-409, 412, 417.

90. Γιὰ τὴ δράση του στὴ Βλαχία, βλ. N. Vătămanu, «Iacob Pylarino, medic al curții domnești din București (1684-1687; 1694-1708)», στὸ *Din istoria medicinei românești și universale*, București 1962, σ. 121-132.

91. Ἐκτὸς τοῦ Richter, βλ. καὶ A. E. Karathanassis, «Des Grecs à la cour du Constantin Brâncoveanu, Voévod de Valachie (1688-1714)», *Balkan Studies* 16 (1975) 63, 64, 65.

92. Βλ. γενικὰ A. Pippidi, «Pouvoir et culture en Valachie sous Constantin Brancovan», *Revue des Études Sud-Est Européennes* 26 (1988) κυρίως στίς σ. 290-293.

τὸν Δοσίθεο καὶ τὸν Χρύσανθο Νοταρᾶ), ἀφοῦ ὁ ἡγεμόνας αὐτὸς τῆς Βλαχίας εἶχε ἀναπτύξει δραστηριότητες σὲ πολλοὺς τομεῖς συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν πολιτιστικῶν-ἐκπαιδευτικῶν⁹³.

Πέρα ὅμως ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες γιατρούς, δὲν πρέπει νὰ παραθεωρεῖται καὶ τὸ γεγονός ὅτι στὴ Ρωσία τὴν ἐποχὴ ἐκείνη παρατηρεῖται γενικότερη ἔντονη ἑλληνικὴ παρουσία. Μάλιστα δέ, πολλοὶ Ἕλληνες μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε σχετιστεῖ, εἴτε φιλικὰ, εἴτε ἐχθρικά, στὸ παρελθὸν ὁ Ἑλλάδιος, εἶχαν μεταβεῖ τὴν ἴδια περίπου περίοδο στὴ Ρωσία. Ἀρχικά, πρέπει νὰ ἀναφερθεῖ ὁ Ἀναστάσιος Μιχαήλ, ὁ ἰκανότερος ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες φοιτητὲς στὴν Halle τὴν περίοδο 1703-1707⁹⁴, ὁ ὁποῖος εἶχε διατελέσει γραμματέας τοῦ ἐμπόστου τοῦ Μ. Πέτρου Δημητρίου Cantemir (1673-1723)⁹⁵, τοῦ πρίγκιπα τῆς Μολδαβίας (1693, 1710-1711). Ὁ Cantemir ἦταν πληθωρικὴ προσωπικότητα μὲ ποικίλα ἐνδιαφέροντα καὶ πλούσιο συγγραφικὸ ἔργο⁹⁶, ὁ ὁποῖος τὸ 1711 μετὰ τὴν ἧττα τοῦ Μ. Πέτρου εἶχε καταφύγει στὴ Ρωσία⁹⁷. Ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι τόσο ὁ Ἀναστάσιος Μιχαήλ γύρω στὸ 1706⁹⁸ ὥς καὶ ὁ Cantemir τὸ 1714⁹⁹ εἶχαν γίνει μέλη τῆς Berliner Sozietät der Wissenschaften. Ὁ Ἀναστάσιος φαίνεται ὅτι

93. Βλ. γενικὰ Καραθανάση, *Οἱ Ἕλληνες λόγιοι στὴ Βλαχία*, ὁ.π., passim. Τοῦ ἴδιου, «La renaissance culturelle hellénique dans les pays roumains, et surtout en Valachie, pendant la période préphanariote (1670-1714)», *Balkan Studies* 27 (1986) 29-59.

94. Βλ. Winter, *Halle*, ὁ.π., σ. 35-36. Tetzner, *H. W. Ludolf*, ὁ.π., σ. 84, 88.

95. Βλ. Winter, *Die Pflege*, ὁ.π., σ. 150, 159.

96. Ἄς ἀναφερθεῖ ἐδῶ μόνο τὸ θεολογικὸ τοῦ κείμενο *Loca obscura in Catechisi* [...], τὸ ὁποῖο συντάχθηκε ὡς ἀπάντηση στὴν κατήχηση τοῦ Feofan Prokopovich *Pervoe uchenie otrokom* (1720). Γιά τὸ κείμενο αὐτὸ τοῦ Cantemir, βλ. T. Bodogae, «Dimitrie Cantemir: "Loca obscura". Traducere și comentariu. Dimitrie Cantemir, pedagog și teolog ortodox», *Biserica Ortodoxă Română* 91/9-10 (București 1973) I-VIII, 1063-1111.

97. Στὸ ἔργο του δὲ *Monarchiarum physica examinatio* (1714) ὁ Cantemir παρουσίασε τὴ Ρωσία τοῦ Μ. Πέτρου ὡς ὑπόδειγμα ἀνεπτυγμένου κράτους καὶ ὑπογράμμισε τὸν ρόλο τῆς στὴν ἀπελευθέρωση τῶν Βαλκανικῶν λαῶν ἀπὸ τὴν ὀθωμανικὴ κυριαρχία. Βλ. γενικὰ E. Völkl, «Cantemir und Rußland», *Dacoromania. Jahrbuch für östliche Latinät* 2 (1974) 167-171. Τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ Cantemir εἶχε ἐπίσης θετικὴ ἀπήχηση στὴ Δύση. Βλ. P. Cernovodeanu, «Les oeuvres de Démètre Cantemir présentées par *Acta Eruditorum* de Leipzig (1714-1738)», *Revue des Études Sud-Est Européennes* 12 (1974) 537-550.

98. Βλ. Benešević, «Anastasios Nausios», ὁ.π., 360-361. Στὸ ἀφιερωτικὸ ἐπίγραμμα τοῦ γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Ἑλλάδιου *Status* ὁ Ἀναστάσιος ὑπέγραψε ὡς «Anastasius Macedo, Nausensis Inclytae Regiae Societatis Borussiacae Membrum». Βλ. ἐπίσης *Status*, ὁ.π., σ. 73, ὅπου ὁ Ἀναστάσιος Μιχαήλ ἀναφέρεται ὡς «Regiae Societatis Berolinensis Membrum». Πρβλ. καὶ τὴν εἰδηση στὸν τίτλο τοῦ ἔργου τοῦ Ἀναστασίου Μιχαήλ *Βασιλικὸν Θέατρον* (Amsterdam 1710): «Τῆς ἐν Βερολίῳ ἐπὶ τοῦ Γαληνοτάτου καὶ Κραταιοτάτου Βασιλέως Προουσίας συγκροτηθείσης, Ἑπιστημονικῆς Ἑταιρείας Συμμορίτης».

99. Βλ. E. Popp, «Dimitrie Cantemir și Academia din Berlin», *Studii* 22/5 (1959) 825-847.

βρέθηκε γιὰ κάποιο διάστημα στὴ Ρωσία τὸν χειμῶνα τοῦ 1709 (πρβλ. τὸ ἔργο του *Βασιλικὸν Θέατρον*)¹⁰⁰, ἀλλὰ μετέβη ἐκεῖ ξανὰ τὸ 1715¹⁰¹. Ἡ δεύτερη μετὰ τὴν πρώτη του στὴ Ρωσία σχετιζόταν μὲ τὶς προσπάθειες τοῦ Μ. Πέτρου γιὰ τὴν σλαβονικὴ μετὰφραση τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ συνέπεσε μὲ ἐκείνη τοῦ Ἑλλάδίου στὴ Ρωσία. Δὲν ἀποκλείεται νὰ μετέβησαν καὶ δύο μαζὶ στὴ Ρωσία, ἂν ἀναλογιστεῖ κανεὶς τὶς στενὲς φιλικές τους σχέσεις¹⁰². Ἡ μετέπειτα δράση τοῦ Ἀναστασίου στὴ Ρωσία μέχρι τὸν θάνατό του στὶς 11 Φεβρουαρίου τοῦ 1725 στὸ St. Petersburg ἦταν σημαντικὴ, ἂν λάβουμε ὑπόψη μας ὅτι μὲ ἀπόφαση τοῦ Μ. Πέτρου στὶς 21 Ἰανουαρίου τοῦ 1722 ὀρίστηκε πᾶρεδρος τῆς Συνόδου τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας¹⁰³, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν γνώριζε ρωσικά¹⁰⁴. Γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι δὲν γνωρίζουμε πρὸς τὸ παρὸν τὶς μετέπειτα σχέσεις τοῦ Ἀναστασίου μὲ τὸν Ἑλλάδιο, ἰδίως ἐπὶ ρωσικοῦ ἐδάφους. Ἀξίζει νὰ ἀναφερθεῖ ἐπίσης καὶ ὁ Ἀναστάσιος/Ἀθανάσιος Κοντοειδῆς (1677-1737), θεῖος τοῦ προαναφερθέντος γιατροῦ Παναγιώτη Κοντοειδῆ, τοῦ ὁποίου ἡ δράση ἦταν σημαντικὴ στὴ Ρωσία τὴν περίοδο ἐκείνη¹⁰⁵. Ἐπρόκειτο γιὰ λόγιο ἄνδρα μὲ σπουδὲς στὴν Ἰταλία, ὁ ὁποῖος εἶχε συνοδεύσει ἐπίσης τὸν Δημήτριο Cantemir στὴ Ρωσία ὡς διδάσκαλος τῶν παιδιῶν του καὶ εἶχε διδάξει στὴν Ἀκαδημία τῶν ἀδελφῶν Λειχοῦδη στὴ Μόσχα. Πέραν τούτων, ὁ Κοντοειδῆς τοποθετήθηκε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1721 πρὶν ἀπὸ τὸν Ἀναστάσιο Μιχαήλ πᾶρεδρος τῆς Συνόδου τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας¹⁰⁶. Ἡ ὑπαρξὴ δύο Ἑλλήνων στὸ ὑψηλότερο αὐτὸ ἐκκλησιαστικὸ ὄργανο τότε, ἡ ὁποία δημιούργησε ὀρισμένες ἀντιπάθειες ἀνάμεσα στοὺς Ρώσους, φαίνεται ὅτι σχετιζόταν μὲ τὶς ἐπιδιωκόμενες σχέσεις τῆς Ρωσίας μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς τῆς Ἀνατολῆς γενικὰ¹⁰⁷. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν γνωρίζουμε πάλι ἂν ὁ Ἑλλάδιος εἶχε σχετιστεῖ μὲ τὸν Κοντοειδῆ καὶ τὸν κύκλο του.

Στὴ Ρωσία βρέθηκε ἀργότερα καὶ ὁ προαναφερθεὶς ἱεροδιάκονος Σεραφεῖμ ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη, τοῦ ὁποίου ἡ δράση, οἱ περιπέτειες καὶ οἱ περιπλανήσεις σὲ Ἀνατολικὴ καὶ Δυτικὴ Εὐρώπη ἦταν ὄντως ἀξιοσημειώτες¹⁰⁸. Οἱ δρόμοι τοῦ

100. Βλ. Benešević, «Anastasios Nausios», *ὁ.π.*, 359.

101. Πρβλ. Winter, *Halle*, *ὁ.π.*, σ. 246, 350. Τοῦ ἴδιου, *Die Pflege* *ὁ.π.*, σ. 159.

102. Τὸ προαναφερθὲν ἐπίγραμμα τοῦ γιὰ τὸν Ἑλλάδιο στὸ *Status* ὁ Ἀναστάσιος τὸ ἀφιέρωσε «Nobilissimo atque Doctissimo Domino Alexandro Helladio, Amico Suo, et Contreraneo Suavissimo, gratulabundus P.S.D.» [= Prurimam Salutem dicit]. Ὁ δὲ Ἑλλάδιος στὸν κατάλογο τῶν συγγραφέων-ὀνομάτων τοῦ ἔργου του τὸν ἀναφέρει ὡς «Anastasis Macedo Nobil. Graecus».

103. Βλ. Benešević, «Anastasios Nausios», *ὁ.π.*, 354 καὶ passim.

104. Βλ. Chistovich, *Feofan Prokopovich*, *ὁ.π.*, σ. 98.

105. Βλ. Karathanassis, «Contribution», *ὁ.π.*, κυρίως στὶς σ. 167-171.

106. Βλ. Cracraft, *The Church Reform*, *ὁ.π.*, σ. 171-172.

107. Βλ. Chistovich, *Feofan Prokopovich*, *ὁ.π.*, σ. 96-98.

108. Σημαντικὸ παραμένει ἀκόμη τὸ ἄρθρο τοῦ Κ. Παλαιολόγου, «Ὁ Ἑλλήν κληρι-

Σεραφείμ στο παρελθόν είχαν συμπέσει ἐν πολλοῖς μὲ ἐκείνους τοῦ Ἑλλαδίου, ὁ ὁποῖος περιέγραψε τὸν χαρακτήρα καὶ τὴ δράση του μὲ ἔντονα ἀρνητικὸ τρόπο, ἐνῶ παράλληλα ἐπέκρινε τὴν καταδικασθεῖσα ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως νέα ἔκδοση τῆς ἀπόδοσης τῆς Καινῆς Διαθήκης τοῦ Μαξίμου Καλλιουπολίτου στὴν κοινὴ ἐλληνικὴ ἀπὸ τὸν Σεραφείμ στὸ Λονδίνο τὸ 1703¹⁰⁹. Τὸ σημαντικὸ ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι οἱ ἀρνητικὲς πληροφορίες τοῦ Ἑλλαδίου γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δράση τοῦ Σεραφείμ συνέβαλαν μὲ τὸν τρόπο τους στὴ δημιουργία ἀρνητικοῦ κλίματος γιὰ τὸ πρόσωπό του. Ἔτσι, ὅταν αὐτὸς πολὺ ἀργότερα, στὰ τέλη τοῦ 1731 ἢ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1732, ἔφθασε μὲ δύο ἑλληνες συνοδούς του στὸ St. Petersburg ἀπὸ τῆ Στοκχόλμη, συνελήφθη στίς 23 Ἰανουαρίου καὶ ἀνακρίθηκε ἀπὸ τὸν F. Prokopovich. Ὁ τελευταῖος θυμήθηκε τότε τὸ ἔργο τοῦ Ἑλλαδίου *Status*, τὸ ὁποῖο δὲν ἦταν φυσικὰ θετικὸ γιὰ τὸν Σεραφείμ. Ἐπομένως, ἡ ἀρχικὴ διάθεση τοῦ Prokopovich ἀπέναντί του ἦταν ἤδη ἀρνητικὴ καὶ γεμάτη καχυποψία, δεδομένης καὶ τῆς προηγούμενης ἀστάθειας τοῦ Σεραφείμ ἀναφορικὰ μὲ τὶς πολιτικὲς συμμαχίες καὶ τὶς ἐπιδιώξεις του. Μὲ ἄλλα λόγια, ὑπῆρχε ἡ πιθανότητα νὰ ἦταν ὁ Σεραφείμ κατάσκοπος κάποιου ἄλλου κράτους (π.χ. τῆς Σουηδίας, στὴν ὑπηρεσία τῆς ὁποίας εἶχε παλαιότερα ἐργασεῖ), ἀφοῦ ἡ προηγούμενη στάση του δὲν ἦταν ἀκραιφνῶς φιλορωσικὴ. Τελικὰ ὁ Σεραφείμ θεωρήθηκε ὄντως κατάσκοπος καὶ καταδικάστηκε στίς 7 Ἰουλίου τοῦ 1732 σὲ ἰσόβια ἐξορία στὴ Σιβηρία, ὁδηγήθηκε δὲ συγκεκριμένα στίς 19 Ἰουλίου μαζὶ μὲ τοὺς δύο συνοδούς του στὴν εἰρική τοῦ Ochotsk, ὅπου καὶ ἀπεβίωσε γύρω στὸ 1735¹¹⁰. Τὸ σημαντικὸ στὴν ὑπόθεση τοῦ Σεραφείμ εἶναι ὅτι ἡ ἀνακριτικὴ ἐπιτροπὴ καὶ ὁ Prokopovich φαίνεται ὅτι ἀντλοῦσαν πληροφορίες ἀπὸ τὸ *Status* τοῦ Ἑλλαδίου καὶ τὶς ἀντιπαρέβαλλαν μὲ τὴν κατάθεση τοῦ Σεραφείμ¹¹¹. Αὐτὸ γινόταν, ὅπως φαίνεται, χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὸν ἴδιο τὸν συγγραφέα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Συμπεραίνεται λοιπὸν ἔμμεσα ὅτι ὁ Ἑλλάδιος, ἂν ζοῦσε ἀκόμη τὸ 1732, δὲν βρισκόταν μᾶλλον στὴ Ρωσία. Σὲ ἀντίθετη περίπτωσι, θὰ ἐκαλεῖτο πιθανότατα νὰ καταθέσει προσωπικὰ

κὸς Σεραφείμ», *Πατριασὸς* 4 (1880) 28-51, τὸ ὁποῖο οὐσιαστικὰ βασίζεται σὲ σχετικὸ ἄρθρο στὸ ρωσικὸ περιοδικὸ *Drevniaia i Noviaia Rossiia*, No. 4 (St. Petersburg 1876). Βλ. καὶ Chistovich, *Feofan Prokopovich*, ὁ.π., σ. 416-424. Βλ. ἐπίσης συνοπτικὰ Tetzner, *H. W. Ludorf*, ὁ.π., σ. 85-87. Βλ. τέλος καὶ τὸ πρόσφατο ἄρθρο τοῦ Σωκράτη Ἀγγελίδη, «Ὁ Ἑλληνας Σεραφείμ στὴ Ρωσία», *Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς*, τ. 79, τχ. 765 (1996) 1067-1086, τὸ ὁποῖο ὅμως περιέχει ἀρκετὲς ἀνακρίβειες καὶ λάθη (π.χ. στὴ σελ. 1074, ὅπου γίνεται λόγος γιὰ τὴν Ἑλληνίδα Ἀναστασία Ναούσια στὸ Βερολίνο, ἐνῶ πρόκειται σαφῶς γιὰ τὸν Ἀναστάσιο Μιχαήλ ἀπὸ τὴ Νάουσα).

109. Βλ. Helladius, *Status*, ὁ.π., σ. 226-321.

110. Βλ. καὶ Γ. Βαλέτα, «Σεραφείμ Μυτιληναῖος. Πρόδρομος τῆς ἐθνεγερσίας καὶ τοῦ Διαφωτισμοῦ», *Αἰολικὰ Γράμματα* 1 (1971) 226-235.

111. Βλ. Παλαιολόγου, «Ὁ Ἑλλήν κληρικὸς Σεραφείμ», ὁ.π., 47, 50-51. Chistovich, *Feofan Prokopovich*, ὁ.π., σ. 417, 418, 419, 420, 423.

ὁ ἴδιος κατὰ τοῦ Σεραφεῖμ. Ἐπιπλέον δέ, διαφαίνεται ὅτι ὁ Prokopovich γνώριζε τὸν συγγραφέα μόνο ἀπὸ τὸ παραπάνω ἔργο του καὶ ὄχι ἀπὸ κάποια προσωπικὴ ἐπαφὴ μαζί του στὸ παρελθόν. Ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ σὲ συνδυασμὸ μὲ τὶς προηγούμενες εἰδήσεις τοῦ Richter, θὰ μπορούσαν νὰ ὑποτεθοῦν δύο πράγματα σχετικὰ μὲ τὴν παραμονὴ τοῦ Ἑλλαδίου στὴ Ρωσία: ἢ ὅτι αὐτὴ ἦταν μᾶλλον σύντομη ἢ ὅτι αὐτὴ εἶχε περάσει οὐσιαστικὰ ἀπαρατήρητη, χωρὶς ὁ Ἑλλάδιος νὰ παίζει σημαντικὸ ρόλο σὲ κάποιο τομέα τῆς ρωσικῆς ζωῆς τότε. Ἀσφαλῶς, ἡ ὑποθετικὴ αὐτὴ ἐρμηνεῖα χρειάζεται ἐπιπλέον στοιχεῖα γιὰ νὰ τὴν τεκμηριώσουν ἢ νὰ τὴν διαψεύσουν στὸ μέλλον.

Τέλος, στὴ Ρωσία βρέθηκε ἐπίσης γιὰ μεγάλο διάστημα ὁ Λιβέριος/Ἐλευθέριος Κολέττης ἢ Κολέτης/Κολλέτης (Don Liberio Colletti) ὁ Ἀθηναῖος, ὁ ὁποῖος εἶχε συνεργασεῖ στὴ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τῆς Καινῆς Διαθήκης στὴν Halle καὶ ὁ ὁποῖος ὡς ἀρχιμανδρίτης στὴ Ρωσία εἶχε λάβει πλεόν τὸ ὄνομα Εὐθύμιος. Ἡ συνεργασία του μὲ τοὺς Πιετιστὲς τῆς Halle εἶχε προκαλέσει τὴν κριτικὴ καὶ τὴ σκληρὴ ἐπίθεση τοῦ Ἑλλαδίου, ὁ ὁποῖος, μετὰξὺ τῶν ἄλλων, ἀμφισβήτησε τὴν ἑλληνικὴ καταγωγὴ καὶ τὴν ἐπάρκειά του στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα¹¹². Ἡ μετέπειτα ζωὴ καὶ ἡ δράση τοῦ Κολέττη στὴ Ρωσία ἦταν ἀρκετὰ περιπετειώδεις. Τὰ πρῶτα προβλήματα γιὰ τὸν Κολέττη ἄρχισαν ὅταν ὁ γιὸς τοῦ κόμη I. A. Musin-Pushkin (1661-1730), Πλάτων, τὸν πρότεινε γιὰ ἐξομολόγο καὶ πνευματικὸ καθοδηγητὴ τοῦ διαδόχου Aleksei Petrovich (1690-1718), τοῦ γιοῦ τοῦ Μ. Πέτρου καὶ τῆς Εὐδοκίας, τοῦ ἐπονομαζομένου Tsarevich, ὁ ὁποῖος βρέθηκε τὸ 1710 στὸν γερμανικὸ χῶρο. Στὴν παρούσα συνάφεια εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἑλλάδιος, ὁ ὁποῖος εἶχε βρεθεῖ ξανά στὴν Halle γύρω στὰ τέλη τοῦ 1711¹¹³, εἶχε ἔλθει σὲ ἐπαφὴ ἢ ἔστω εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸν Πλάτωνα Musin-Pushkin καὶ τὸν ἀδελφὸ του, τοὺς ὁποῖους ἀποκάλεσε «Serenissimis Principibus Domino PLATONI et Fratri ejus Dn. APOLLINI, MUSENPUSKY, Dominis meis Clementissimis», καθὼς καὶ γιὰ τὶς σχέσεις τους μὲ τὸν Κολέττη στὴν Halle. Στὰ πλαίσια δὲ τῆς ὀξείας ἐπίθεσής του κατὰ τοῦ Κολέττη, ὁ Ἑλλάδιος ἀνέφερε ὅτι οἱ Ρῶσοι αὐτοὶ πρίγκιπες εἶχαν διαπιστώσει ἀπὸ κοντὰ τὸν δόλιο χαρακτήρα τοῦ Κολέττη καὶ κάποιες συνήθειές του τελείως ἀπάδουσες στὴν Ὁρθόδοξη παράδοση (π.χ. σχετικὰ μὲ τὶς γλυπτές εἰκόνες, μὲ τὶς ὁποῖες ὁ Κολέττης εἶχε γεμίσει τὸ ναῖδριό τῶν ἀδελφῶν Musin-Pushkin στὴν Halle). Παρὰ τὶς συστάσεις τους, ὁ Κολέττης δὲν εἶχε σταματήσει τὶς παραπάνω συνήθειές του, οἱ ὁποῖες εἶχαν προκαλέσει τὴν ἀπορία ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγανακτισμένη ἀντίδραση τῶν παραπάνω πριγκίπων¹¹⁴.

Ἡ συνέχεια τῶν γεγονότων ἦταν ἡ ἀκόλουθη. Ὁ Tsarevich πῆρε τὸν Κο-

112. Βλ. Helladius, *Status*, β.π., σ. 343-371.

113. Ὁ.π., 346.

114. Ὁ.π., 364-365.

λέττη μαζί του από την Halle στη Ρωσία και τον σύστησε στον Ι. Α. Musin-Pushkin και στον Μητροπολίτη Στέφανο. Έτσι, ο Κολέττης εγκαταστάθηκε στη Μόσχα και εργάστηκε εκεί αρχικά ως διδάσκαλος. Στη συνέχεια φαίνεται ότι είχε γίνει έμπιστος του Tsarevich, δεδομένου ότι τον συνόδευε στα διαφορα ταξίδια του. Στα πλαίσια της καταδίκης και του θανάτου του Tsarevich για συνωμοσία εναντίον του πατέρα του¹¹⁵, ακολούθησε και η ανάκριση των πιθανών συνεργατών του. Αυτό οδήγησε αναπόφευκτα στην ανάκριση του Κολέττη και στην τελική καταδίκη του τον Μάρτιο του 1718 σε αυστηρή φυλάκιση στο μοναστήρι του Solovets, γεγονός που εκτελέστηκε με καθυστέρηση 4 μηνών. Το Φεβρουάριο του 1721 όμως τα παιδιά του πρίγκιπα Cantemir με αίτησή τους ζήτησαν την αποφυλάκιση του Κολέττη για να τον χρησιμοποιήσουν ως διδάσκαλό τους μετά την αναχώρηση του Κοντοειδή για το St. Petersburg εξ αιτίας της τοποθέτησής του στη Σύνοδο, γεγονός που τελικά οδήγησε στην αποφυλάκιση του Κολέττη¹¹⁶. Στις πρώτες αυτές περιπέτειες του Κολέττη δεν γνωρίζουμε αν είχε αναμειχθεί ο Έλλάδιος, ο οποίος βρέθηκε την ίδια περίπου εποχή στη Ρωσία. Αυτό πάντως δεν είναι άπιθανο αν αναλογιστούμε την παραπάνω αναφορά του στις σχέσεις των αδελφών Musin-Pushkin με τον Κολέττη στην Halle.

Στα μετέπειτα όμως προβλήματα του Κολέττη, ο Έλλάδιος δια μέσου του έργου του *Status* έπαιξε σαφώς σοβαρότερο ρόλο. Και αυτό συνέβη γιατί η ανάκριση του Σεραφείμ απέκαλυψε στα μάτια του Prokopovich τη δράση και όρισμένων άλλων προσώπων, κυρίως με βάση τις πληροφορίες που είχε παραδώσει ο Έλλάδιος στο έργο του. Έτσι, σχεδόν άμέσως μετά την καταδίκη, την εξορία και τη φυλάκιση του Σεραφείμ, συνελήφθησαν και άλλα άτομα, μεταξύ των οποίων τον Αύγουστο του 1732 και ο Κολέττης. Οι συλλήψεις και οι ανακρίσεις αυτές έγιναν εξ αιτίας της δράσης στη Ρωσία του Δομηνικανού Bernardo de Ribera ή Ribeira (Βαρκελώνη 1684-Βιέννη 1777), του έπονομαζομένου Ribereta. Ο Ribera είχε διατελέσει καθηγητής της θεολογίας στο Πανεπιστήμιο της Cervera και είχε διακριθεί ως σημαντικός ιεροκήρυκας. Το 1727 είχε εγκατασταθεί στο St. Petersburg ως έφημέριος της ισπανικής πρεσβείας και γραμματέας του Δούκα της Liria, του Ισπανού πρεσβευτή στη Ρωσία, το δε 1728 είχε παραβρεθεί στη στέψη του αυτοκράτορα Πέτρου Β' στη Μόσχα. Μεταξύ των άλλων, ο Ribera εργάστηκε —σε συνεργασία και με άλλα πρόσωπα (π.χ. με τον Γάλλο Ιανсениστή Jacques Jubé)— για την περαιτέρω προσέγγιση και πιθανή επανένωση της Ορθόδοξης με τη

115. Για την υπόθεση αυτή, βλ. μεταξύ των άλλων R. Wittram, *Peter I. Czar und Kaiser. Zur Geschichte Peters des Großen in seiner Zeit*, Bd. II., Göttingen 1964, σ. 346-405. Ο. F. Kozlov, «Delo Tsarevicha Alekseia», *Voprosy Istorii* 9(1969) 86-92.

116. Βλ. σχετικά Chistovich, *Feofan Prokopovich*, ζ.π., σ. 375-378.

Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία. Εἶναι δὲ γνωστὸ ὅτι τὰ γεγονότα αὐτὰ εἶχαν ἤδη δρομολογηθεῖ ἄρκετὰ νωρίτερα μὲ συγκεκριμένους ἀλλὰ ἀτελέσφορες ἐνέργειες τοῦ Μ. Πέτρου (π.χ. ἀπὸ τὴν ἐπαφὴν τοῦ 1717 μὲ τοὺς θεολόγους τῆς Σορβόννης). Ὁ Ribera ἐπρόκειτο μάλιστα νὰ χειροτονηθεῖ ἐπίσκοπος γιὰ τὴ διάδοση τοῦ Ρωμαιοκαθολισμοῦ στὴ Ρωσία. Ἀλλὰ οἱ προπαγανδιστικὲς αὐτὲς προθέσεις του προκάλεσαν ἀντιδράσεις στὴ Ρωσία μὲ ἀποτέλεσμα ὁ Ribera νὰ ἀλλάξει διαμονή καὶ νὰ ἐγκατασταθεῖ τελικὰ τὸ 1730 στὴ Βιέννη, ὅπου ἐργάστηκε ὡς σύμβουλος στὴν αὐτοκρατορικὴ αὐλὴ¹¹⁷. Ἀνάλογες φιλορωμαιοκαθολικὲς τάσεις στὴ Ρωσία τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχαν ἐκφραστεῖ ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Stefan Iavorskii, τοῦ ὁποῖου τὸ προαναφερθὲν ἔργο *Kamen' Very* δημοσιεύθηκε τελικὰ μετὰ τὸν θάνατό του τὸ 1728 μὲ τὴ φροντίδα τοῦ πιστοῦ ὁπαδοῦ του Feofilakt Lopatinskii. Ἡ δημοσίευση αὐτὴ προκάλεσε τὴν ἀντίδραση τοῦ Γερμανοῦ Προτεστάντη θεολόγου J. F. Buddeus, ὁ ὁποῖος ἀπάντησε μὲ τὸ ἔργο του *Epistola apologetica pro ecclesia Lutherana contra calumnias et obtrectationes Stephani Javorscii* [...] (Jena 1729). Ὁ Lopatinskii ἔγραψε ἀμέσως μιὰ ἀπάντηση στὸν Buddeus, ἀλλὰ ὁ Prokopovich, ἔχοντας πλέον τὴν εὐνοία τῆς Αὐτοκρατείας Ἀννας Ἰβάνοβνας (1730-1740), ἐπέτυχε τὴν ἀπαγόρευση τῶν ἔργων τόσο τοῦ Iavorskii ὅσο καὶ τοῦ Lopatinskii. Στὶς διαμάχες αὐτὲς ἀναμείχθηκε καὶ ὁ Ribera, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὸ ἀκόλουθο ἔργο κατὰ τοῦ Buddeus: *Responsum ant-apologeticum ecclesiae catholicae contra calumnias blasphemias Joannis Francisci Buddei nomine evulgatas in orthodoxos latinos et graecos, quo Petrae fidei, a Stephano Javorskio, resanensi metropolita ad evertendum Lutheri Pantheon jacta, repetitur ictus* [...] (Viennae, typis M. T. Voigtin, 1731). Τὸ ἔργο αὐτὸ προκάλεσε ἀντιδράσεις τόσο στὴ Δύση (π.χ. ἀπὸ τὸν φίλο τοῦ Buddeus στὸ Tübingen, Ch. M. Pfaff, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν ἰσπανικὴ Inquisitio τὸ 1733) ὅσο καὶ στὴ Ρωσία, ὁ δὲ Ribera μὲ τὸ νέο ἔργο του *Echo fidei ab orientali ecclesia Moscoviae personans, romanam vocem vix non ingeminans* [...] (Viennae 1733) προσπάθησε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν προηγούμενην θέσιν του. Μὲ τὸν Ribera εἶχε γνωριστεῖ στὸ παρελθόν καὶ ὁ Κολέττης, παράλληλα δὲ μετέφρασε τὸ ἔργο του *Responsum* στὰ ρωσικὰ καὶ φρόντισε γιὰ τὴ διάδοσή του στὴ Ρωσία¹¹⁸. Τὰ

117. Γιὰ τὸν Ribera, βλ. A. Collet Costa, *Escritores Dominicos del Principado de Cataluña*, Barcelona 1965, σ. 233-236. L. Galmés, «Ribera, Bernardo, OP», *Diccionario de Historia Eclesiástica de España* 3 (Madrid 1973) 2086. Βλ. ἐπίσης τὸ σχετικὸ ἄρθρο στὸ *Fortsetzung und Ergänzungen zu Christian Gottlieb Jöchers Allgemeinem Gelehrten-Lexiko* 6 (Bremen 1819) 1996 καὶ τὸ *Archivo Biográfico de España, Portugal e Iberoamérica*, Microfiche Edition, 796:7-16.

118. Γιὰ τὴν ἐξέλιξιν αὐτὴν τότε, βλ. R. Stupperich, «Feofan Prokopovič und Johann Franz Buddeus», *Zeitschrift für osteuropäische Geschichte* 9 [Neue Folge, Bd. 5] (1935) 341-362. E. Winter, *Frühauflärung*, Berlin 1966, σ. 302-303. I. Smolitsch,

γεγονότα αυτά προκάλεσαν την αντίδραση του Prokopovich, του παλαιού αντιπάλου του Iavorskii, ο οποίος μάλιστα άσκησε όξεία κριτική στο έργο του Ribera¹¹⁹ και εργάστηκε για την αποκάλυψη των συνεργών του στη Ρωσία, συμπεριλαμβανομένου και του Κολέττη. Στο πλαίσιο αυτό, οι ειδήσεις του Έλλαδίου ότι ο Κολέττης δέν είχε καμιά απόλύτως σχέση με τον έλληνικό χώρο και ότι αυτός είχε γεννηθεί και ανατραφεί στην Ίταλία —σέ συνδυασμό και με κάποιες «φιλωρωμαιοκαθολικές» έρμηνευτικές του απόψεις¹²⁰— δημιούργησαν εύλογα την εντύπωση ότι επρόκειτο για ένα είδος πράκτορα με Όρθόδοξο κάλυμμα ύπέρ του Ρωμαιοκαθολικισμού¹²¹. Μετά από διετείς άνακρίσεις, τó τελικό αποτέλεσμα ήταν ή εκ νέου καταδίκη του Κολέττη τó 1734, ή οποία κατέληξε στην εκδίωξή του από τó άξίωμα του παρέδρου τής Συνόδου τής ρωσικής Έκκλησίας και στη στέρησή του από τόν τίτλο του άρχιμανδρίτη. Τόν Ιούνιο δέ του 1735 άκολούθησε ή καθαίρεση του Κολέττη από τó ιερατικό και τó μοναχικό του σχήμα, όποτε αυτός έλαβε ξανά τó λαϊκό του όνομα Λιβέριος/Έλευθέριος, και ή φυλάκισή του μέχρι τόν θάνατό του τόν Δεκέμβριο του 1738 ή τόν Ιανουάριο του 1739¹²². Από τή σκοπιά μας, σημαντικό είναι πάλι έδω ότι ο Έλλάδιος διά μέσου του έργου του *Status* έπαίξε μόνον έμμεσα ρόλο στην υπόθεση αυτή, όπως και σ' εκείνη του Σεραφείμ, γεγονός που δείχνει ότι, άν ζούσε, δέν βρισκόταν τότε στη Ρωσία.

Από τά προκαταρκτικά αυτά στοιχεία που αναφέρθηκαν, είναι σαφές ότι ή περίπτωση του Έλλαδίου αποκαλύπτει γενικά μια άλλη πτυχή των στενών έλληνορωσικών πολιτισμικών και λοιπών σχέσεων τήν εποχή εκείνη. Ελπίζεται δέ ότι ή μελλοντική έρευνα, κυρίως σέ ρωσικά άρχεία¹²³ αλλά και σέ διά-

Geschichte der russischen Kirche, Bd. 2, Hrsg. von G. L. Freeze (Forschungen zur osteuropäischen Geschichte, 45), Wiesbaden 1991, σ. 425-428.

119. Βλ. σχετικά J. Cracraft, «Feofan Prokopovich: a Bibliography of His Works», *Oxford Slavonic Papers* (N.S.) 8 (1975) 27 (άρ. 124).

120. Βλ. Helladius, *Status*, ό.π., σ. 346, 359-362. Πρβλ. Chistovich, *Feofan Prokopovich*, ό.π., σ. 424-425.

121. Παλαιότερα ο Κολέττης είχε σχετιστεί με τόν κύκλο του Μελετίου Τυπάλδου, του όποιου ή καθολική όμολογία πίστης στη Βενετία τó 1709 είχε προκαλέσει τήν καταδίκη του από τó Οικουμενικό Πατριαρχείο τó 1712. Η σχέση αυτή του Κολέττη με φιλοδυτικούς κύκλους είχε όρισμένες «άρνητικές» επιπτώσεις και για τόν ίδιο. Βλ. σχετικά Τ. Ε. Σκλαβενίτη, «Σχόλιο στη “δεύτερη” έκδοση τής Έγκυκλοπαίδειας του Πατούσα (1710)», *Μνήμων* 7 (1978/79) κυρίως στις σ. 148-149. Για τόν Κολέττη, βλ. επίσης Α. Καραθανάση, «Άνθη Εύλαβείας. Προσέγγιση στο χώρο και τήν εποχή», στο *Άνθη Εύλαβείας*, Νέα Έλληνική Βιβλιοθήκη 36, Άθήνα 1978, σ. οθ'-πα'.

122. Για τήν υπόθεση αυτή, βλ. Chistovich, *Feofan Prokopovich*, ό.π., σ. 424-434, 674. Β. Titlinov, «Theofan Prokopovich», *Russkii Biograficheskii Slovar'* 25 (1913) 421.

123. Στο St. Petersburg (στά άρχεία τής Ρωσικής Άκαδημίας των Έπιστημών) σώζεται, παραδείγματος χάριν, ή άλληλογραφία του Robert Erskine (Fond 120/1) ως διευ-

φορες ἄλλες πηγές, θὰ ἀποκαλύψει καὶ τὶς ὑπόλοιπες ἄγνωστες πτυχές τῆς παρουσίας του καὶ τῶν σχέσεών του με τοὺς ὑπολοίπους Ἕλληνες στὴ Ρωσία στὶς ἀρχές τοῦ 18ου αἰώνα.

θυνα τοῦ τῆς φαρμακευτικῆς ὑπηρεσίας, στὴν ὁποία ἐνδεχομένως νὰ περιέχονται κάποιες εἰδήσεις καὶ γιὰ τὸν Ἑλλάδιο. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ἡ πρώτη μου ἐπαφή με τὸν πολὺ καλὸ γνῶστη τῶν ἐλληνορωσικῶν σχέσεων τὴν ἐποχὴ ἐκείνη με βάση ἀρχεῖα καὶ ὑλικά Δρ. Δημήτριου Α. Γιαλαμά, Μορφωτικὸ Σύμβουλο τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας στὴ Μόσχα, δὲν ἀπέδωσε καρπούς. Σὲ ἐπιστολὴ του (18 Ὀκτωβρίου 1996) ὁ κ. Γιαλαμᾶς με πληροφοροῦσε ὅτι δὲν ἐγνώριζε πρὸς τὸ παρὸν κάτι γιὰ τὴ δράση τοῦ Ἑλλαδίου στὴ Ρωσία, δὲν ἀπέκλεισε ὅμως τὸ γεγονός νὰ ὑπάρχουν κάποια στοιχεῖα σὲ διάφορα ρωσικὰ ἀρχεῖα (π.χ. στὸ Tsentral'nyi Gosudarstvennyi Arkhiv Drevnikh Aktov). Γιὰ τὰ ρωσικὰ ἀρχεῖα σὲ σχέση με τὴν Ἑλλάδα γενικᾶ, βλ. Κ. Κ. Παπουλίδη, «Ἡ σημασία τῶν ἀρχείων τῆς Ρωσίας γιὰ τὴν ἐλληνικὴ ἱστορία», *Βαλκανικὰ Σύμμεικτα* 5-6 (1993/94) 165-196.